

دانشنامه احادیث اهل بیت علیهم السلام
واحد تحقیقات مرکز تحقیقات رایانه ای علامیه اصفهان

علیه السلام

امام حسین

حدیث از
حضرت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱۷۳ حدیث از حضرت امام حسین علیه السلام

نویسنده:

واحد تحقیقات مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان

ناشر چاپی:

مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۱۳	۱۷۳ حدیث از حضرت امام حسین علیه السلام
۱۳	مشخصات کتاب
۱۳	حدیث ۱
۱۳	حدیث ۲
۱۳	حدیث ۳
۱۳	حدیث ۴
۱۴	حدیث ۵
۱۴	حدیث ۶
۱۴	حدیث ۷
۱۴	حدیث ۸
۱۴	حدیث ۹
۱۵	حدیث ۱۰
۱۵	حدیث ۱۱
۱۵	حدیث ۱۲
۱۵	حدیث ۱۳
۱۵	حدیث ۱۴
۱۵	حدیث ۱۵
۱۶	حدیث ۱۶
۱۶	حدیث ۱۷
۱۶	حدیث ۱۸
۱۶	حدیث ۱۹
۱۷	حدیث ۲۰

۱۷	حدیث ۲۱
۱۷	حدیث ۲۲
۱۷	حدیث ۲۳
۱۷	حدیث ۲۴
۱۸	حدیث ۲۵
۱۸	حدیث ۲۶
۱۸	حدیث ۲۷
۱۸	حدیث ۲۸
۱۹	حدیث ۲۹
۱۹	حدیث ۳۰
۱۹	حدیث ۳۱
۱۹	حدیث ۳۲
۱۹	حدیث ۳۳
۲۰	حدیث ۳۴
۲۰	حدیث ۳۵
۲۰	حدیث ۳۶
۲۰	حدیث ۳۷
۲۰	حدیث ۳۸
۲۰	حدیث ۳۹
۲۱	حدیث ۴۰
۲۱	حدیث ۴۱
۲۱	حدیث ۴۲
۲۱	حدیث ۴۳
۲۱	حدیث ۴۴

۲۲	حدیث ۴۵
۲۲	حدیث ۴۶
۲۲	حدیث ۴۷
۲۳	حدیث ۴۸
۲۳	حدیث ۴۹
۲۳	حدیث ۵۰
۲۳	حدیث ۵۱
۲۴	حدیث ۵۲
۲۴	حدیث ۵۳
۲۵	حدیث ۵۴
۲۵	حدیث ۵۵
۲۵	حدیث ۵۶
۲۶	حدیث ۵۷
۲۶	حدیث ۵۸
۲۷	حدیث ۵۹
۲۷	حدیث ۶۰
۲۷	حدیث ۶۱
۲۸	حدیث ۶۲
۲۸	حدیث ۶۳
۲۹	حدیث ۶۴
۳۱	حدیث ۶۵
۳۱	حدیث ۶۶
۳۱	حدیث ۶۷
۳۲	حدیث ۶۸

۳۲	حدیث ۶۹
۳۲	حدیث ۷۰
۳۳	حدیث ۷۱
۳۴	حدیث ۷۲
۳۴	حدیث ۷۳
۳۴	حدیث ۷۴
۳۵	حدیث ۷۵
۳۵	حدیث ۷۶
۳۶	حدیث ۷۷
۳۶	حدیث ۷۸
۳۶	حدیث ۷۹
۳۶	حدیث ۸۰
۳۶	حدیث ۸۱
۳۷	حدیث ۸۲
۳۷	حدیث ۸۳
۳۷	حدیث ۸۴
۳۷	حدیث ۸۵
۳۸	حدیث ۸۶
۳۸	حدیث ۸۷
۳۸	حدیث ۸۸
۳۸	حدیث ۸۹
۳۸	حدیث ۹۰
۳۹	حدیث ۹۱
۳۹	حدیث ۹۲

۳۹	حدیث ۹۳
۳۹	حدیث ۹۴
۴۰	حدیث ۹۵
۴۰	حدیث ۹۶
۴۰	حدیث ۹۷
۴۰	حدیث ۹۸
۴۱	حدیث ۹۹
۴۱	حدیث ۱۰۰
۴۱	حدیث ۱۰۱
۴۱	حدیث ۱۰۲
۴۱	حدیث ۱۰۳
۴۲	حدیث ۱۰۴
۴۲	حدیث ۱۰۵
۴۲	حدیث ۱۰۶
۴۲	حدیث ۱۰۷
۴۲	حدیث ۱۰۸
۴۳	حدیث ۱۰۹
۴۳	حدیث ۱۱۰
۴۳	حدیث ۱۱۱
۴۳	حدیث ۱۱۲
۴۴	حدیث ۱۱۳
۴۴	حدیث ۱۱۴
۴۴	حدیث ۱۱۵
۴۵	حدیث ۱۱۶

۴۵	حدیث ۱۱۷
۴۵	حدیث ۱۱۸
۴۶	حدیث ۱۱۹
۴۶	حدیث ۱۲۰
۴۶	حدیث ۱۲۱
۴۶	حدیث ۱۲۲
۴۶	حدیث ۱۲۳
۴۷	حدیث ۱۲۴
۴۷	حدیث ۱۲۵
۴۷	حدیث ۱۲۶
۴۷	حدیث ۱۲۷
۴۷	حدیث ۱۲۸
۴۷	حدیث ۱۲۹
۴۸	حدیث ۱۳۰
۴۸	حدیث ۱۳۱
۵۳	حدیث ۱۳۲
۵۴	حدیث ۱۳۳
۵۴	حدیث ۱۳۴
۵۴	حدیث ۱۳۵
۵۵	حدیث ۱۳۶
۵۵	حدیث ۱۳۷
۵۵	حدیث ۱۳۸
۵۶	حدیث ۱۳۹
۵۶	حدیث ۱۴۰

۵۶	حدیث ۱۴۱
۵۷	حدیث ۱۴۲
۵۷	حدیث ۱۴۳
۵۷	حدیث ۱۴۴
۵۸	حدیث ۱۴۵
۵۸	حدیث ۱۴۶
۵۹	حدیث ۱۴۷
۵۹	حدیث ۱۴۸
۵۹	حدیث ۱۴۹
۶۰	حدیث ۱۵۰
۶۰	حدیث ۱۵۱
۶۰	حدیث ۱۵۲
۶۱	حدیث ۱۵۳
۶۱	حدیث ۱۵۴
۶۱	حدیث ۱۵۵
۶۲	حدیث ۱۵۶
۶۲	حدیث ۱۵۷
۶۲	حدیث ۱۵۸
۶۲	حدیث ۱۵۹
۶۳	حدیث ۱۶۰
۶۳	حدیث ۱۶۱
۶۳	حدیث ۱۶۲
۶۴	حدیث ۱۶۳
۶۴	حدیث ۱۶۴

۶۵	حدیث ۱۶۵
۶۵	حدیث ۱۶۶
۶۵	حدیث ۱۶۷
۶۵	حدیث ۱۶۸
۶۶	حدیث ۱۶۹
۶۶	حدیث ۱۷۰
۶۶	حدیث ۱۷۱
۶۷	حدیث ۱۷۲
۶۷	حدیث ۱۷۳
۶۷	حدیث ۱۷۴
۶۷	درباره مرکز

۱۷۳ حدیث از حضرت امام حسین علیه السلام

مشخصات کتاب

سرشناسه: مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان، ۱۳۹۳
 عنوان و نام پدید آور: ۱۷۳ حدیث از حضرت امام حسین علیه السلام / واحد تحقیقات مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان.
 مشخصات نشر دیجیتال: اصفهان: مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان، ۱۳۹۳.
 مشخصات ظاهری: نرم افزار تلفن همراه ، رایانه و کتاب
 موضوع: احادیث شیعه -- قرن ۱۳ ق. ، خاندان نبوت -- احادیث ، خاندان نبوت -- فضایل

حدیث ۱

امام حسین علیه السلام :
 بِادِرُوا بِصِحَّةِ الْأَجْسَامِ فِي مَدَّةِ الْأَعْمَارِ ؛
 امام حسین علیه السلام: در مدت عمر ، در حفظ سلامت تن بکوشید .
 تحف العقول ، ص ۲۳۹ .

حدیث ۲

امام حسین علیه السلام :
 لَا يَجِلُّ لِعَيْنِ مُؤْمِنَةٍ تَرَى اللَّهَ يُعْصِي فَتَطْرِفَ حَتَّى تَغَيَّرَهُ ؛
 امام حسین علیه السلام: بر هیچ چشم مؤمنی روا نیست که ببیند خدا نافرمانی می شود و چشم خود را فرو بندد ، مگر آن که آن وضع را تغییر دهد .
 الأمالی ، طوسی ، ص ۵۵ .

حدیث ۳

امام حسین علیه السلام :
 أَنَا قَتِيلُ الْعَبْرَةِ لَا يَدُكُرُنِي مُؤْمِنٌ إِلَّا اسْتَعْبَرَ ؛
 امام حسین علیه السلام: من کشته اشکم ؛ هر مؤمنی مرا یاد کند ، اشکش روان شود .
 بحار الأنوار ، ج ۴۴ ، ص ۲۸۴ .

حدیث ۴

امام حسین علیه السلام :
 يَا أُخْتَاهُ لَا تَنْسِينِي فِي نَافِلَةِ اللَّيْلِ ؛
 امام حسین علیه السلام: ای خواهرم ! مرا در نماز شب فراموش نکن .

. همان ، ص ۴۴۱ .

حدیث ۵

امام حسین علیه السلام :

مَنْ عَبَدَ اللَّهَ حَقَّ عِبَادَتِهِ آتَاهُ اللَّهُ فَوْقَ أَمَانِيَّتِهِ وَ كِفَايَتِهِ ؛

امام حسین علیه السلام : هر که خدا را ، آن گونه که سزاوار او است ، بندگی کند ، خداوند بیش از آرزوها و کفایتش به او عطا کند .

. بحار الأنوار ، ج ۷۱ ، ص ۱۸۳ .

حدیث ۶

امام حسین علیه السلام :

لَا تَقُولُوا بِالْإِسْتِثْمِ مَا يَنْقُصُ عَنْ قَدْرِكُمْ ؛

امام حسین علیه السلام : چیزی را بر زبان نیاورید که از ارزش شما بکاهد .

. جلاء العیون ، ج ۲ ، ص ۲۰۵ .

حدیث ۷

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ حَوَائِجَ النَّاسِ إِلَيْكُمْ مِنْ نِعَمِ اللَّهِ عَلَيْكُمْ فَلَاتَمَلُّوا النَّعْمَ ؛

امام حسین علیه السلام : نیاز مردم به شما از نعمت های خدا بر شما است ؛ از این نعمت افسرده و بیزار نباشید .

. بحار الأنوار ، ج ۷۴ ، ص ۲۰۵ .

حدیث ۸

امام حسین علیه السلام :

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُنْسَأَ فِي أَجَلِهِ وَ يُزَادَ فِي رِزْقِهِ فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ ؛

امام حسین علیه السلام : هر که خوش دارد مرگش به تأخیر افتد و روزی اش افزون شود . با خویشانش پیوند برقرار کند .

. همان ، ص ۹۱ .

حدیث ۹

امام حسین علیه السلام :

مِنْ عَلَامَاتِ أَسْبَابِ الْجَهْلِ الْمُمَارَاةُ لِغَيْرِ أَهْلِ الْفِكْرِ ؛

امام حسین علیه السلام : از نشانه های نادانی ، جدل با بی فکران است .

. تحف العقول ، ص ۲۴۸ .

حدیث ۱۰

امام حسین علیه السلام :
 مَنْ طَلَبَ رِضَى النَّاسِ بِسَخَطِ اللَّهِ وَكَلَهُ اللَّهُ إِلَى النَّاسِ ؛
 امام حسین علیه السلام : هر که با خشم خدا ، خواهان خشنودی مردم باشد ، خداوند او را به مردم وامی گذارد .
 الأمالی ، صدوق ، ص ۲۶۸ .

حدیث ۱۱

امام حسین علیه السلام :
 مَنْ أَحْجَمَ عَنِ الرَّأْيِ وَعَيَّتْ بِهِ الْحَيْلُ ، كَانَ الرَّفْقُ مِفْتَاحَهُ ؛
 امام حسین علیه السلام : هر که از اظهار نظر درماند و راه چاره درمانده اش کند ، نرمی و مدارا کلید او باشد .
 میزان الحکمه ، ح ۶۸۶۹ .

حدیث ۱۲

امام حسین علیه السلام :
 يَا عَبَّاسُ إِرْكَبْ ، بِنَفْسِي أَنْتَ يَا أُخِي ؛
 امام حسین علیه السلام : ای عباس ، بر اسب سوار شو ؛ جانم فدایت ای برادرم!
 الإرشاد ، ج ۲ ، ص ۹۰ .

حدیث ۱۳

امام حسین علیه السلام :
 يَظْهَرُ اللَّهُ قَائِمَنَا فَيَنْتَقِمُ مِنَ الظَّالِمِينَ ؛
 امام حسین علیه السلام : خداوند قائم ما را از پس پرده غیبت بیرون می آورد و آن گاه او از ستم گران انتقام می گیرد .
 إثبات الهداه ، ج ۷ ، ص ۱۳۸ .

حدیث ۱۴

امام حسین علیه السلام :
 إِذَا قَامَ قَائِمُ الْعَدْلِ وَسِعَ عَدْلُهُ الْبِرَّ وَالْفَاجِرَ ؛
 امام حسین علیه السلام : آن گاه که برپا دارنده عدالت (امام مهدی علیه السلام) قیام کند ، عدالتش نیکوکار و بدکار را فرا گیرد .
 المحاسن ، ج ۱ ، ص ۱۳۴ .

حدیث ۱۵

امام حسین علیه السلام :

إلهي أنا الفقير في غِنَايَ فَكَيْفَ لَا أَكُونُ فَقِيرًا فِي فَقْرِي ؛

امام حسین علیه السلام: خدایا! من در حال بی نیازی نیازمندم؛ پس چگونه در حال فقر نیازمند [تو] نباشم؟
همان، ج ۹۸، ص ۲۲۵.

حدیث ۱۶

امام حسین علیه السلام:

كَانَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ... لَا يَحْسَبُ أَحَدٌ مِنْ جُلَسَائِهِ أَنَّ أَحَدًا أَكْرَمَ عَلَيْهِ مِنْهُ؛

پیامبر صلی الله علیه و آله چنان با هم نشینان رفتار می نمودند که هیچ یک از آنان گمان نمی کرد کسی نزد آن حضرت از وی گرامی تر باشد.

عیون اخبار الرضا، ج ۲، ص ۲۸۴

حدیث ۱۷

امام حسین علیه السلام:

وَ حَقِيقٌ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يَأْتِيَنِي مَكْرُوبٌ إِلَّا أَرُدُّهُ وَأَقْلِبُهُ إِلَى أَهْلِهِمْشُرُورًا؛

بر خداوند است که هیچ گرفتاری به زیارت من نیاید مگر آن که او را شادمانباز گردانم و به خانواده اش برسانم.

ثواب الأعمال، ص ۹۸

حدیث ۱۸

امام حسین علیه السلام:

إِنَّ شَيْعَتَنَا مَنْ سَلِمَتْ قُلُوبُهُمْ مِنْ كُلِّ غِشٍّ وَغِلٍّ وَدَغَلٍ؛

بی گمان شیعیان ما، دل هایشان از هر خیانت، کینه، و فریبکاری پاک است.

بحار الأنوار، ج ۶۸، ص ۱۵۶، ح ۱۱

حدیث ۱۹

امام حسین علیه السلام:

فَبَادِرُوا بِصِحَّةِ الْأَجْسَامِ فِي مُدَّةِ الْأَعْمَارِ؛

در مدت عمر، در حفظ سلامت تن بکوشید.

تحف العقول، ص ۲۳۹

حدیث ۲۰

امام حسین علیه السلام :
 لَا يَكْمُلُ الْعَقْلُ إِلَّا بِاتِّبَاعِ الْحَقِّ؛
 عقل، جز با پیروی از حق، کامل نمی شود.

اعلام الدین، ص ۲۹۸

حدیث ۲۱

امام حسین علیه السلام :
 مَنْ عَبَدَ اللَّهَ حَقَّ عِبَادَتِهِ آتَاهُ اللَّهُ فَوْقَ أَمَانِيهِ وَكِفَايَتِهِ؛
 هر کس خدا را چنان که حق عبادت اوست، عبادت کند خداوند بیش از آرزوها و نیازش به او عطا می نماید.

بحار الأنوار، ج ۷۱، ص ۱۸۴

حدیث ۲۲

امام حسین علیه السلام :
 لَا تَقُولَنَّ فِي أَخِيكَ الْمُؤْمِنِ إِذَا تَوَارَى عَنْكَ إِلَّا مَا تُحِبُّ أَنْ يَقُولَ فَيَكَاذِبُ تَوَارَيْتَ عَنْهُ؛
 وقتی که برادر دینی ات از تو جدا شد، سخنی پشت سر او نگو، مگر این که دوستداری او در پشت سر تو آن را بگوید.

بحار الأنوار، ج ۷۸، ص ۱۲۷

حدیث ۲۳

امام حسین علیه السلام :
 إِنَّ النَّاسَ عِبِيدُ الدُّنْيَا وَالدِّينِ لَعَقُّ عَلَى أَلْسِنَتِهِمْ يَحُوطُونَهُ مَا دَرَّتْ مَعَانِيهِمْ فَإِذَا مُحْصُوا بِالْبَلَاءِ قَلَّ الدِّيَانُونَ؛
 به راستی که مردم بنده دنیا هستند و دین لقلقه زبان آنهاست، تا جایی که دین وسیله‌زدگی آنهاست، دین دارند و چون در معرض امتحان قرار گیرند، دینداران کم می شوند.

تحف العقول، ص ۲۴۵

حدیث ۲۴

امام حسین علیه السلام :
 إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَا يُسِيءُ وَلَا يَعْتَدِرُ، وَالْمُنَافِقُ كُلُّ يَوْمٍ يُسِيءُ وَيَعْتَدِرُ؛

مؤمن نه بدی می کند و نه معذرت می خواهد و منافق هر روز بدی می کند و معذرت می خواهد.

تحف العقول، ص ۲۴۸

حدیث ۲۵

امام حسین علیه السلام :

اللَّهُمَّ لَا تَشْتَدِرْ جَنِي بِالْإِحْسَانِ وَلَا تُؤَدِّبْنِي بِالْبَلَاءِ ؛

خدایا! با غرق کردن من در ناز و نعمت، مرا به پرتگاه عذاب خویش مکشان و با بلا یا (گرفتاری ها) ادبم مکن.

بحار الأنوار، ج ۷۵، ص ۱۲۷، ح ۹

حدیث ۲۶

امام حسین علیه السلام :

- فِي بَيَانٍ مَا يَخْدُثُ فِي زَمَنِ ظُهُورِ الْإِمَامِ الْحُجَّجِ عَلَيْهِ السَّلَامُ - : وَ لَتَنْزِلَنَّ الْبَرَكَهُ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ حَتَّىٰ إِنَّ الشَّجَرَةَ لَتَقْصِفُ مِمَّا يَزِيدُ اللَّهُ فِيهَا مِنَ الثَّمَرَةِ وَ لَتَوْكُلُ ثَمَرَةُ الشَّتَاءِ فِي الصَّيْفِ وَ ثَمَرَةُ الصَّيْفِ فِي الشَّتَاءِ وَ ذَلِكُ قَوْلُهُ تَعَالَى : «وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَ اتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ وَ الْأَرْضِ وَلَكِن كَذَّبُوا»؛

در بیان آنچه هنگام ظهور امام زمان علیه السلام رخ می دهد : برکت از آسمان به سوی زمین فرو می ریزد، تا آن جا که درخت از میوه فراوانی که خداوند در آن می افزاید، می شکند. (مردم) میوه زمستان را در تابستان و میوه تابستان را در زمستان می خورند و اینمعنای سخن خداوند است که: (و اگر مردم آبادی ها ایمان می آوردند و تقوا پیشه می کردند، برکت هایی از آسمان و زمین به روی آنان می گشودیم، لیکن تکذیب کردند).

مختصر بصائر الدرجات، ص ۵۱

حدیث ۲۷

امام حسین علیه السلام :

أَيُّهَا النَّاسُ نَافِسُوا فِي الْمَكَارِمِ وَ سَارِعُوا فِي الْمَغَانِمِ وَ لَا تَحْتَسِبُوا بِمَعْرُوفٍ لَمْ تَجْعَلُوا... ؛

ای مردم در خوبی ها با یکدیگر رقابت کنید و در کسب غنائم (بهره گرفتن از فرصت ها) شتاب نمایید و کار نیکی را که در انجامش شتاب نکرده اید، به حساب نیاورید.

بحار الأنوار، ج ۷۸، ص ۱۲۱، ح ۴

حدیث ۲۸

امام حسین علیه السلام :

اتَّخِذُوا عِنْدَ الْفُقَرَاءِ آيَادِي فَإِنَّ لَهُمْ دَوْلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ؛

[با نیکی و کمک به نیازمندان] نزد آنان جایگاهی برای خود بیابید، که آنان روز قیامت مقام و منزلتی دارند.

کنز العمال، ح ۱۶۵۸۲

حدیث ۲۹

امام حسین علیه السلام :

أَوْصِيكُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ ضَمِنَ لِمَنْ اتَّقَاهُ أَنْ يُحَوَّلَهُ عَمَّا يَكْرَهُ إِلَى مَا يُحِبُّ وَيَرْزُقُهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ؛

شما را به تقوای الهی سفارش می‌کنم؛ زیرا خدا ضمانت داده کسی را که تقوای الهی پیشه سازد، از آنچه ناخوش می‌دارد، به آنچه خوش می‌دارد انتقال دهد، و از جایی که گمان نمی‌برد، روزی اش دهد.

حدیث ۳۰

امام حسین علیه السلام :

إِيَّاكَ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَخَافُ عَلَى الْعِبَادِ مِنْ ذُنُوبِهِمْ وَيَأْمَنُ الْعُقُوبَةَ مِنْ ذَنْبِهِ؛

مبادا از کسانی باشی که به سبب گناهانِ بندگانِ خدا بر سرنوشت آنان بیمناک است، ولی خود را از سزای گناه خویش ایمن می‌داند.

حدیث ۳۱

امام حسین علیه السلام :

فَإِنِّي لَا أَرَى الْمَوْتَ إِلَّا سَعَادَةً وَلَا الْحَيَاةَ مَعَ الظَّالِمِينَ إِلَّا بَرَمًا؛

به راستی که من مرگ را جز خوش بختی نمی‌دانم، و زندگی با ستمکاران را جز ملال.

حدیث ۳۲

امام حسین علیه السلام :

لِرَجُلٍ اغْتَابَ عِنْدَهُ رَجُلًا: يَا هَذَا كُفَّ عَنِ الْعِيْبَةِ فَإِنَّهَا إِدَامُ كِلَابِ النَّارِ؛

به مردی که نزد او از دیگری غیبت می‌کرد، فرمود: «ای فلان! زبان از غیبت فرو بند که غیبت، خورشِ سگان دوزخ باشد».

حدیث ۳۳

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ رَغْبَةً فَتِلْكَ عِبَادَةُ التُّجَّارِ وَإِنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ رَهْبَةً فَتِلْكَ عِبَادَةُ

الْعَبِيدِ وَإِنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ شُكْرًا فَتِلْكَ عِبَادَةُ الْأَحْرَارِ وَهِيَ أَفْضَلُ الْعِبَادَةِ؛

برخی خدا را به شوق [بهشت] می پرستند. این، پرستشِ سوداگران است. گروهی خدا را از ترس می پرستند. این، پرستشِ بردگان است. و گروهی خدا را از روی سپاسگزاری می پرستند که این، پرستشِ آزادگان و برترین نوع پرستش است.

حدیث ۳۴

امام حسین علیه السلام:

الْأَسْتِدْرَاجُ مِنَ اللَّهِ سُبْحَانَهُ لِعِبْدِهِ أَنْ يُسَبِّحَ عَلَيْهِ النَّعَمَ وَيَسْلُبَهُ الشُّكْرَ؛

خدعه (و مهلت دادن) خدا به بنده آن است که نعمت فراوان و مستمر به او رساند و سپاسگزاری را از او بگیرد.

حدیث ۳۵

امام حسین علیه السلام:

لِإِنَّهُ عَلِيٌّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَيُّ بَيْتِي! إِيَّاكَ وَظَلَمَ مَنْ لَا يَجِدُ عَلَيْكَ نَاصِرًا إِلَّا اللَّهَ؛

به پسرش علی بن حسین علیه السلام فرمود: «ای پسرک من! پرهیز از این که بر کسی که جز خداوند در برابر تو یآوری ندارد، ستم کنی».

حدیث ۳۶

امام حسین علیه السلام:

مِنْ دَلَائِلِ عِلْمَاتِ الْقَبُولِ: الْجُلُوسُ إِلَى أَهْلِ الْعُقُولِ؛

از نشانه های خوش نامی و نیک بختی، همنشینی با خردمندان است.

حدیث ۳۷

امام حسین علیه السلام:

مِنْ عِلْمَاتِ أَسْبَابِ الْجَهْلِ الْمُمَارَأَةُ لِغَيْرِ أَهْلِ الْفِكْرِ؛

از نشانه های اسباب نادانی، مجادله با غیر اهل اندیشه است.

حدیث ۳۸

امام حسین علیه السلام:

مِنْ دَلَائِلِ الْعَالِمِ اتِّقَادُهُ لِحَدِيثِهِ وَعِلْمُهُ بِحَقَائِقِ فُنُونِ النَّظْرِ؛

از نشانه های دانا، نقادی (و بررسی) گفتار خود و آگاهی او از حقایق فنون رأی (و نظر) است.

حدیث ۳۹

امام حسین علیه السلام:

إِيَّاكَ وَمَا يَعْتَدِرُ مِنْهُ؛ فَإِنَّ الْمُؤْمِنَ لَا يُسِيءُ وَلَا يَعْتَدِرُ وَالْمُنَافِقُ كُلُّ يَوْمٍ يُسِيءُ وَيَعْتَدِرُ؛

از آنچه موجب پوزش خواهی شود، پرهیز؛ زیرا مؤمن، نه بد کند و

نه پوزش خواهد، و منافق، هر روز بد کند و [هر دم] پوزش خواهد.

حدیث ۴۰

امام حسین علیه السلام:

لِلسَّلَامِ سَبْعُونَ حَسَنَةً، تَسْعُ وَ سِتُونَ لِلْمُبْتَدِيِّ ءِ وَوَاحِدَةٌ لِلرَّادِّ؛

سلام را هفتاد حسنه (و پاداش نیک) باشد: شصت و نه حسنه از آن سلام دهنده و یک حسنه از آن پاسخ گوینده آن است.

حدیث ۴۱

امام حسین علیه السلام:

الْبَخِيلُ مَنْ بَخَلَ بِالسَّلَامِ؛

بخیل، کسی است که در سلام کردن بخل ورزد.

حدیث ۴۲

امام حسین علیه السلام:

مَنْ حَاوَلَ أَمْرًا بِمَعْصِيَةِ اللَّهِ كَانَ أَقْوَمَ لِمَا يَرْجُو وَأَسْرَعَ لِمَا يَحْذَرُ؛

کسی که با نافرمانی خدا در پی کاری باشد، آنچه را امید دارد، بیشتر از دست بدهد و به آنچه از آن می پرهیزد، زودتر گرفتار آید.

حدیث ۴۳

امام حسین علیه السلام:

أَتَاهُ رَجُلٌ فَسَأَلَهُ فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: إِنَّ الْمَسْأَلَةَ لَا تَصْلُحُ إِلَّا فِي غُرْمٍ فَادِحٍ أَوْ فَقْرٍ مُدْفِعٍ أَوْ حِمَالَةٍ مُفْطَعَةٍ فَقَالَ الرَّجُلُ: مَا جِئْتُ إِلَّا فِي إِحْدَايَهُنَّ فَأَمَرَ لَهُ بِمَائَةِ دِينَارٍ؛

مردی نزد حضرت آمد و از او مالی خواست. فرمود: «درخواست مال، روا نیست، مگر برای پرداخت هزینه ای بسیار یا فقری به خاک نشاننده یا تأدیه تعهدی ناگزیر [چون دیه و غرامت و کفالت]». آن مرد گفت: من جز برای [پرداخت] یکی از اینها نیامده ام. پس فرمود که صد دینار بدو دهند.

حدیث ۴۴

امام حسین علیه السلام:

دَخَلْتُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فِي بَيْتِ أُمِّ سَلَمَةَ، وَقَدْ نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ: «إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا»، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ: يَا عَلِيُّ، هَذِهِ الْآيَةُ نَزَلَتْ فِيكَ وَفِي سِبْطِي وَالْأَيْمَةِ مِنْ وُلْدِكَ

امام حسین علیه السلام به نقل از پدرش: در خانه ام سلمه بر پیامبر خدا صلی الله علیه و آله وارد شدم و این آیه نازل شده بود: «إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا». پس پیامبر خدا صلی الله علیه و آله فرمود: ای علی! این آیه در حق تو و دو نوه من و امامان از نسل تو نازل شد.

کفایه الأثر: ۱۵۶ عن عیسی بن موسی الهاشمی عن آبائه .

حدیث ۴۵

امام حسین علیه السلام:

- فيما جرى بينه وبين مروان بن الحكم -: إلیک عتی ، فإنتک رجس ، وإتی من أهل بیت الطهاره ، قد أنزل الله فینا : «إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا»

امام حسین علیه السلام: در ماجرای میان ایشان و مروان بن حکم: از من دور شو که تو پلیدی هستی و ما خاندان پاک و پاکیزگی که خداوند این آیه را در حق ما نازل کرده است: «إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا» .

مقتل الحسين للخوارزمی: ۱ / ۱۸۵ ، الفتوح: ۵ / ۱۷ .

حدیث ۴۶

امام حسین علیه السلام:

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى مُحَمَّدًا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ عَلَى خَلْقِهِ ، وَأَكْرَمَهُ بِبُيُوتِهِ ، وَاخْتَارَهُ لِرِسَالَتِهِ ، ثُمَّ قَبَضَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَقَدْ نَصَحَ لِعِبَادِهِ ، وَبَلَغَ مَا أُرْسِلَ بِهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ . وَكُنَّا أَهْلَهُ وَأَوْلِيَاءَهُ وَأَوْصِيَاءَهُ وَوَرَثَتَهُ وَأَحَقُّ النَّاسِ بِمَقَامِهِ فِي النَّاسِ ، فَاسْتَأْثَرَ عَلَيْنَا قَوْمًا بِذَلِكَ ، فَرَضِينَا ، وَكَرِهْنَا الْفُرْقَةَ ، وَأَحْبَبْنَا الْعَافِيَةَ ، وَنَحْنُ نَعْلَمُ أَنَا أَحَقُّ بِذَلِكَ الْحَقِّ الْمُسْتَحَقِّ عَلَيْنَا مِمَّنْ تَوَلَّاهُ

امام حسین علیه السلام: خداوند، محمد صلی الله علیه و آله را برای خلقتش برگزید و با پیامبری گرامیش داشت و او را برای رسالت خود برگزید. سپس خداوند، او را در حالی نزد خود برد که حضرت صلی الله علیه و آله برای بندگان خدا خیر خواسته بود و آن چه را که برای آن فرستاده شده بود رسانده بود. ما خاندان، یاوران، اوصیاء، وارثان و سزاوارترین مردم هستیم برای دست یافتن به مقام او در میان مردم. اما قوم ما این مقام را از ما گرفتند و به خود اختصاص دادند و ما هم بدین امر تن دادیم و از تفرقه تنفر و عافیت را خوش داشتیم و این در حالی است که می دانیم ما به این حق که حق ماست، سزاوارتر از کسانی هستیم که آن را در اختیار گرفته اند.

تاریخ الطبری: ۵ / ۳۵۷ عن أبي عثمان النهدي ، البداية والنهاية: ۸ / ۱۵۷ .

حدیث ۴۷

امام حسین علیه السلام:

- فِي خُطْبَتِهِ لَمَنْ جَاءَ إِلَى مُحَاصِرَتِهِ بِكَرْبَلَاءَ -: أَمَّا بَعْدُ ، أَيُّهَا النَّاسُ ، فَإِنَّكُمْ إِنْ تَتَّقُوا وَتَعَرَفُوا الْحَقَّ لِأَهْلِهِ يَكُنْ أَرْضَى اللَّهُ عَنْكُمْ ، وَنَحْنُ أَهْلُ بَيْتِ مُحَمَّدٍ أَوْلَى بِوَلَايَةِ هَذَا الْأَمْرِ عَلَيْكُمْ مِنْ هُوَلَاءِ الْمُدْعِينَ مَا لَيْسَ لَهُمْ ، وَالسَّائِرِينَ فِيكُمْ بِالْجَوْرِ وَالْعُدْوَانِ . وَإِنْ أُبَيِّتُمْ إِلَّا كَرَاهِيَةً لَنَا وَالْجَهْلَ بِحَقِّنَا فَكَانَ رَأْيِكُمْ الْآنَ غَيْرَ مَا أَتَنَى بِهِ كُتُبِكُمْ وَقَدِمَتْ بِهِ عَلَيَّ رُسُلُكُمْ ، انصرفت عنكم

امام حسین علیه السلام در خطبه خود خطاب به کسانی که برای محاصره او به کربلا آمده بودند: - اما بعد، ای مردم! اگر شما تقوا

در پیش گیرید و حق را برای اهلش شناسید خدا از شما خشنودتر خواهد گشت و ما خاندان محمد به داشتن ولایت این امر بر شما شایسته تر هستیم از این مدعیانی که از آن بی بهره اند و در میان شما به ظلم و تجاوز می گردند و اگر ما را خوش نمی دارید و این حق را برای ما نمی شناسید، که در این صورت این نظر شما جز آن چیزی است که نامه های شما به من می گوید و پیکهای شما به من گفته اند، پس من از نزد شما برمی گردم.

الإرشاد: ۲ / ۷۹، وقعة الطف: ۱۷۰، الکامل فی التاريخ: ۲ / ۵۵۲.

حدیث ۴۸

امام حسین علیه السلام:

إِنَّا أَهْلُ بَيْتِ الْكَرَامَةِ، وَمَعْدِنُ الرِّسَالَةِ، وَأَعْلَامُ الْحَقِّ الَّذِينَ أَوْدَعَهُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ قُلُوبَنَا، وَأَنْطَقَ بِهِ أَلْسِنَتَنَا.

امام حسین علیه السلام - به عتبه بن ابی سفیان: ما، اهل خانه کرامت و کان رسالت و نشانه های حقی هستیم که خداوند آن را در دل ما به ودیعت نهاده و زبان ما را بدان گویا ساخته است.

أمالی الصدوق: ۱ / ۱۳۰ عن عبد الله بن منصور عن الإمام الصادق عن أبيه عن جدّه عليهم السلام.

حدیث ۴۹

امام حسین علیه السلام:

أَيُّهَا الْأَمِيرُ، إِنَّا أَهْلُ بَيْتِ التُّبُوَّةِ، وَمَعْدِنُ الرِّسَالَةِ، وَمُخْتَلَفُ الْمَلَائِكَةِ، وَمَهْبِطُ الرَّحْمَةِ، بِنَا فَتَحَ اللَّهُ وَبِنَا خَتَمَ

امام حسین علیه السلام - به ولید والی مدینه - : ای امیر! ما خاندان نبوت و کان رسالت و جایگاه آمد و شد فرشتگان و فرودگاه رحمتیم که خداوند کارها را با ما می آغازد و با ما به پایان می برد.

مقتل الحسين للخوارزمي: ۱ / ۱۸۴، الملهوف: ۹۸.

حدیث ۵۰

امام حسین علیه السلام:

إِنَّا أَهْلُ بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَالْحَقُّ فِينَا، وَبِالْحَقِّ تَنْطِقُ أَلْسِنَتُنَا

امام حسین علیه السلام: ما خاندان رسول خدایم، حق در میان ماست و زبان ما به حق گویاست.

الفتوح: ۵ / ۱۷، مقتل الحسين للخوارزمي: ۱ / ۱۸۵.

حدیث ۵۱

امام حسین علیه السلام:

- فی یوم عاشوراء -:

أَنَا ابْنُ عَلِيِّ الْخَيْرِ مِنْ آلِ هَاشِمٍ كَفَانِي بِهَذَا مَفْخَرًا حِينَ أَفْخَرُ

وَجَدِي رَسُولُ اللَّهِ أَكْرَمُ خَلْقِهِ وَنَحْنُ سِرَاجُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ يَزْهَرُ

وَفَاطِمٌ أُمِّي مِنْ سُلَالَةِ أَحْمَدَ وَعَمِّي يُدْعَى ذَا الْجَنَاحِينَ جَعْفَرُ

وَفِينَا كِتَابُ اللَّهِ أَنْزَلَ صَادِقًا وَفِينَا الْهُدَى وَالْوَحْيُ بِالْخَيْرِ يُذَكَّرُ

وَنَحْنُ أَمَانُ اللَّهِ لِلْخَلْقِ كُلِّهِمْ نُسِّرُ بِهِدَا فِي الْأَنَامِ وَنَجْهَرُ
وَنَحْنُ وُلاةُ الْحَوْضِ نَسْقِي وَلَيْتِنَا بِكَأْسِ رَسُولِ اللَّهِ مَا لَيْسَ يُنْكَرُ
وَشِيعَتُنَا فِي النَّاسِ أَكْرَمُ شِيعَةٍ وَمُبْغِضُنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَخْسِرُ
امام حسین علیه السلام - در روز عاشورا - :

من پسر علی هستم که برگزیده خاندان هاشم است * هنگام به خود بالیدن، مرا همین افتخار کافی است

نیای من پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله است که بهترین خلق خداست * و ما چراغ خداییم که در زمین می درخشد.

و فاطمه، مادر من است که از سلاله احمد است * و عموی من جعفر که دارنده دو بال نامیده می شود

کتاب خدا در میان ما به حق نازل شد * و هدایت در میان ماست و وحی از ما به نیکی یاد می کند

ما امان خداییم برای همه خلایق * و این را در میان مردم، پنهان و پیدا می گوئیم

ماییم عهده داران حوض کوثر که دوستان خود را سیراب می کنیم * با جامی از رسول خدا و این چیزی است که هرگز انکار نمی شود

شیعه و طرفداران ما در میان مردم بهترین طرفداران هستند * و بدخواه ما در روز رستاخیز زیان می کند.

المناقب لابن شهر آشوب : ۴ / ۸۰ ، الاحتجاج : ۲ / ۱۰۳ / ۱۶۸ ، ینایع المودّة : ۳ / ۷۵ ، موسوعه کلمات الإمام الحسین علیه السلام : ۴۹۸ / ۲۸۶ مع اختلاف فی عدد الآیات والألفاظ .

حدیث ۵۲

امام حسین علیه السلام :

مَا نَدْرِي مَا تَنْقِمُ النَّاسُ مِنَّا ! إِنَّا لَبَيْتُ الرَّحْمَةَ ، وَشَجَرَةُ النَّبُوَّةِ ، وَمَعْدِنُ الْعِلْمِ

امام حسین علیه السلام : ما نمی دانیم چرا مردم کینه ما را می جویند! در حالی که ما خانه رحمت و درخت نبوت و کان علم و معرفتیم.

نزّهة الناظر : ۲۱ / ۸۵ .

حدیث ۵۳

امام حسین علیه السلام :

نَحْنُ الَّذِينَ عِنْدَنَا عِلْمُ الْكِتَابِ وَبَيَانُ مَا فِيهِ ، وَلَيْسَ لِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِهِ مَا عِنْدَنَا ، لِأَنَّ أَهْلَ سِرِّ اللَّهِ

امام حسین علیه السلام : ما همانهایی هستیم که علم کتاب و بیان آن چه در آن است نزد ما می باشد و آن چه نزد ماست نزد هیچ

یک از خلائق نیست، زیرا ما اهل سر الهی هستیم.
 المناقب لابن شهر آشوب: ۴ / ۵۲ عن الأصبع بن نباتة .

حدیث ۵۴

امام حسین علیه السلام :

دَخَلْتُ عَلَى أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقُلْتُ لَهُ : جُعِلْتُ فِدَاكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ ، إِنِّي وَجَدْتُ فِي كُتُبِ أَبِي أَنْ عَلِيًّا عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ لِأَبِي مَيْثَمٍ : ... إِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَهُوَ يَقُولُ : «إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ» يعقوب بن ميثم تمار، وابسته علی بن الحسین علیه السلام: بر امام باقر علیه السلام وارد شدم و عرض کردم: قربانت ای فرزند رسول الله! در کتابهای پدرم دیده ام که علی علیه السلام به پدرم میثم فرموده است... از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله شنیدم که می گفت: «همانا کسانی که ایمان آورده اند و عمل شایسته کرده اند، ایشان بهترین مرد مانند». سپس به من رو کرد و فرمود: به خدا سوگند، مقصود از ایشان، تو و شیعیان هستند ای علی و وعده تو با آنها فردا بر سر حوض کوثر است. شما سپیدرویان دست و پا سفید سر مه کشیده تا جدار خواهید بود.
 ابو جعفر علیه السلام فرمود: این عیناً در کتاب علی علیه السلام آمده است.
 البیئة: ۷ .

حدیث ۵۵

امام حسین علیه السلام :

سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ: إِنَّ عِنْدِي الْجَفْرَ الْأَبْيَضَ . قُلْتُ : فَأَيُّ شَيْءٍ فِيهِ ؟ قَالَ : زَبُورُ دَاوُدَ وَتَوْرَةُ مُوسَى وَإِنْجِيلُ عِيسَى وَصُحُفُ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ ، وَالْحَلَالُ وَالْحَرَامُ ، وَمُصْحَفُ فَاطِمَةَ . مَا أَزْعُمُ أَنْ فِيهِ قُرْآنًا ، وَفِيهِ مَا يَحْتَاجُ النَّاسُ إِلَيْنَا وَلَا نَحْتَاجُ إِلَى أَحَدٍ ، حَتَّى فِيهِ الْجِلْدَةُ وَنِصْفُ الْجِلْدَةِ وَرُبْعُ الْجِلْدَةِ وَأَرْشُ الْحَدَشِ حسين بن ابی العلاء: از امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمود: جفر سفید نزد من است. عرض کردم: در آن چیست؟ فرمود: زبور داود و تورات موسی و انجیل عیسی و صحف ابراهیم علیه السلام و حلال و حرام و مصحف فاطمه، نمی گویم در آن چیزی از قرآن هست (بلکه) در آن اموری هست که مردم را نیازمند ما می کند و ما به کسی نیازی نداریم، حتی در آن (مجازات) یک تازیانه و نیم تازیانه و یک چهارم تازیانه و دیه کوچکترین خراش وجود دارد.
 الکافی: ۱ / ۲۴۰ / ۳ ، بصائر الدرجات: ۱۵۰ / ۱ .

حدیث ۵۶

امام حسین علیه السلام :

- فِي يَوْمِ عَاشُورَاءَ لِلْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ - : جَعَلَنِي اللَّهُ فِدَاكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ ، أَنَا صَاحِبُكَ الَّذِي حَبَسْتُكَ عَنِ الرَّجُوعِ ، وَسَايَرْتُكَ فِي الطَّرِيقِ ، وَجَعَجَعْتُ بِكَ فِي هَذَا الْمَكَانِ . وَاللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ مَا ظَنَنْتُ أَنَّ الْقَوْمَ يَزِدُونَ عَلَيْكَ مَا عَرَضْتَ عَلَيْهِمْ أَبَدًا ... وَإِنِّي قَدْ جِئْتُكَ تَائِبًا مِمَّا كَانَ مِنِّي إِلَى رَبِّي ، وَمُوَاسِيًا لَكَ بِنَفْسِي حَتَّى أَمُوتَ بَيْنَ يَدَيْكَ ، أَفْتَرَى ذَلِكَ لِي تَوْبَةً ؟ قَالَ : نَعَمْ ، يَتَوَبُّ اللَّهُ عَلَيْكَ ، وَيَغْفِرُ لَكَ ، مَا اسْمُكَ ؟ قَالَ : أَنَا الْحُرُّ بْنُ يَزِيدَ . قَالَ : أَنْتَ الْحُرُّ كَمَا سَمَّيْتِكَ أُمَّكَ ، أَنْتَ الْحُرُّ إِنْ شَاءَ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ، أَنْزَلَ . قَالَ : أَنَا لَكَ فَارِسًا خَيْرٌ مِنِّي رَاجِلًا أَقَاتِلُهُمْ عَلَى فَرَسِي سَاعِيَةً ، وَإِلَى التَّرْوَلِ مَا يَصِيرُ آخِرُ أَمْرِي . قَالَ الْحُسَيْنُ : فَاصْنَعْ

يَرْحَمَكَ اللَّهُ مَا بَدَا
لَكَ

حز بن یزید در روز عاشورا به حسین علیه السلام عرض کرد: خداوند مرا فدای تو کند، ای فرزند رسول خدا، منم آن همراه تو که از بازگشت، جلو گرفتم و در راه، گام به گام تو آمدم و در این مکان تو را بازداشتیم. به خدایی که جز او خدایی نیست سوگند، هرگز گمان نمی کردم پیشنهاد تو را این جماعت رد کنند... من در حالی به سوی تو آمدم که از آن چه از من سرزد به خدایم توبه کنم و با جانم به تویاری می رسانم تا آن که در برابر تو جان دهم، آیا این عمل مرا، توبه می بینی؟ حضرت علیه السلام فرمود: آری، خداوند بر تو می بخشد و می آمرزدت، نامت چیست؟ گفت: حز بن یزید. فرمود تو حز و آزاده هستی، همان گونه که مادرت نامیدت، تو به خواست خدا در این سرا و آن سرا، آزادی؛ فرود آی. او گفت: ای امام! اگر سواره باشم، برای تو بهتر از آنم که پیاده باشم. ساعتی با

اسبم با آنها پیکار خواهم کرد و فرود آمدن من، پایان کار من خواهد بود. امام حسین علیه السلام فرمود: رحمت خدا بر تو باد هرچه خواهی بکن.

تاریخ الطبری: ۴۲۷ / ۵، إعلام الوری: ۲۳۹ نحوه .

حدیث ۵۷

امام حسین علیه السلام:

قِيلَ لِعَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ: مَا أَقْلَ وُلْدَ أَبِيكَ! قَالَ: الْعَجَبُ كَيْفَ وُلِدْتُ لَهُ، إِنَّهُ كَانَ يُصَلِّي فِي الْيَوْمِ وَاللَّيْلَةِ أَلْفَ رَكْعَةٍ فَمَتَى كَانَ يَفْرُغُ لِلنِّسَاءِ؟!

به علی بن الحسین علیه السلام گفته شد: فرزندان پدر تو چه اندکند! امام علیه السلام فرمود: شگفت از آن که من خود چگونه برای او زاده شدم، او در شبانه روز، هزار رکعت نماز می گزارد و دیگر کی به زنان می رسید؟!

تاریخ یعقوبی: ۲ / ۲۴۷، العقد الفرید: ۲ / ۳۴۳ و فیه «قيل لمحمد بن علي بن الحسين أو لعلی بن الحسين عليهما السلام: ما أقل ولد أبيك...»، فلاح السائل: ۲۶۹.

حدیث ۵۸

امام حسین علیه السلام:

كَانَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ إِذَا كَانَ عِنْدَ الْمَسَاءِ أَكْبَبَ عَلَى الْقُدُورِ حَتَّى يَجِدَ رِيحَ الْمَرْقِ وَهُوَ صَائِمٌ، ثُمَّ يَقُولُ: هَاتُوا الْقِصَاعَ، إِغْرِفُوا لَيْلِ فُلَانٍ وَاعْرِفُوا لَيْلِ فُلَانٍ، ثُمَّ يُؤْتِي بِخُبْزٍ وَتَمْرٍ فَيَكُونُ ذَلِكَ عَشَاءَهُ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آبَائِهِ

علی بن الحسین علیه السلام در آن روزی که روزه می گرفت دستور می داد گوسفندی را سر ببرند و تکه تکه کنند و بپزند. چون هنگام افطار می رسید، به دیگها سر می کشید تا در حالی که روزه است بوی آبگوشت را به مشام رساند. سپس می فرمود: کاسه ها را بیاورید و برای خانواده فلانی و فلانی غذا بکشید، سپس نان و خرمایی آورده می شد و امام علیه السلام، افطار می کرد - درود خدا بر او و پدرانش - .

الكافی: ۴ / ۶۸ / ۳، المحاسن: ۲ / ۱۵۸ / ۱۴۳۲ كلاهما عن حمزة بن حمران .

حدیث ۵۹

امام حسین علیه السلام :

رَأَيْتُ أَبَا جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ عِنْدَمَا وَقَفَ بِالْمَوْقِفِ مَيْدًا يَدِيهِ جَمِيعًا ، فَمَا زَالَتْ مَمْدُودَتَيْنِ إِلَى أَنْ أَفَاضَ ، فَمَا رَأَيْتُ أَحَدًا أَقْدَرَ عَلَى ذَلِكَ مِنْهُ

قاسم بن حسین نیشابوری: امام باقر را دیدم که هنگام ایستادن در موقف دو دستش را دراز کرد و همچنان دو دست او دراز بود تا از موقف بیرون آمد. من هیچ کس را در این کار از او تواناتر ندیدم.

إقبال الأعمال : ۲ / ۷۳ .

حدیث ۶۰

امام حسین علیه السلام :

- مِنْ خُطْبَتِهِ لَمَّا عَزَمَ عَلَى الْخُرُوجِ إِلَى الْعِرَاقِ - : الْحَمْدُ لِلَّهِ وَمَا شَاءَ اللَّهُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ، صَلَّى اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ وَسَلَّمَ ، خُطَّ الْمَوْتُ عَلَى وُلْدِ آدَمَ مَخَطَّ الْقِلَادَةِ عَلَى جَبَدِ الْفَتَاةِ ، وَمَا أَوْلَهْنِي إِلَى أُسْلَافِي اشْتِيَاقَ يَعْقُوبَ إِلَى يَوْسُفَ ، وَخَيْرَ لِي مَصْرَعٍ أَنَا لِأَقِيهِ ، كَأَنِّي بِأَوْصَالٍ يَنْتَقِطُهَا

امام حسین علیه السلام - در خطبه خود هنگام آهنگ خروج به سوی عراق - : سپاس خدای را و همان خواهد شد که خدا می خواهد و حول و قوه ای نیست مگر از خدا، درود و سلام خدا بر پیامبر او باد. مرگ بر فرزندان آدم، چونان گردنبندها بر گردن دخترکان، نقش بسته است، چقدر شیفته دیدار گذشتگان خود هستم! چونان اشتیاق یعقوب به یوسف، برای من قتلگاهی اختیار شده که آن را خواهم دید، گویی می بینم که گرگهای بیابان، بندهای پیکرم را میان نوایس و کربلا، پاره پاره می کنند و از تن من شکمهایی گرسنه و خالی، پر می شود. از روزی که با قلم [قضای الهی] نگاشته آمده، گریزی نیست. خشنودی خدا، خشنودی ما اهل بیت است. ما بر آزمون او، شکیب می ورزیم و او، پاداش شکیبایان را به کمال به ما می پردازد، پاره تن رسول الله صلی الله علیه و آله از او دور نشود و اینان، در فردوس برین برای حضرتش صلی الله علیه و آله گرد آمده اند و پیامبر صلی الله علیه و آله از دیدن آنها، دیدگانش آرام گیرد و وعده اش را برای آنها برآورد. هر که در راه ما خون می دهد و برای دیدار ما (دیدار خدا - خ ل) آماده است، پس کوچ کند که من به خواست خدا، صبح، کوچنده ام.

كذا في المصدر ، والأصح «بأوصالي تقطعها» كما في الملهوف .

حدیث ۶۱

امام حسین علیه السلام :

عَلَيْهِ ، فَعَوَّتَبَ عَلَى ذَلِكَ - : إِنْ أُمَّهُ لَبِيتَ نَسَأَلَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ فَيُعْطِينَا ، فَإِذَا أَرَادَ مَا نَكَّرَهُ فِيمَا يُحِبُّ رَضِينَا

امام حسین علیه السلام - در حالی که فرزندش مرده بود و غمی در چهره اش دیده نمی شد و لذا مورد نکوهش قرار گرفت - : ما خاندانی هستیم که از خداوند عز و جلمی خواهیم و او به ما عطا می کند، پس هر گاه برای ما، آن بخواهد که خوش نمی داریم ولی او دوست می دارد، ما نیز خشنود خواهیم بود.

مقتل الحسين عليه السلام للخوارزمي : ۱ / ۱۴۷ نقلًا عن الشافعي .

حدیث ۶۲

امام حسین علیه السلام :

أَتَاهُ [أَيَ الْإِمَامِ الْجَوَادِ] عَلَيْهِ السَّلَامُ رَجُلٌ فَقَالَ لَهُ : أَعْطِنِي عَلَى قَدْرِ مُرْوَتِكَ ، فَقَالَ : لَا يَسْئُرُنِي . فَقَالَ : عَلَى قَدْرِي ، قَالَ : أَمَا ذَا فَتَعَم ، يَا غَلَامُ أَعْطِهِ مِائَةَ دِينَارٍ

علی بن الحسین: مردی خدمت امام جواد علیه السلام رسید و عرض کرد: به قدر مروّت خود به من بخششی کن. حضرت علیه السلام فرمود: توان آن را ندارم. آن مرد گفت: پس به قدر مروّت من بخشش کن. امام فرمود: این شدنی است، ای غلام صد دینار بدو بده.

كشف الغمّة: ۳ / ۱۵۸ ، المناقب لابن شهر آشوب: ۴ / ۳۶۰ ذكره في أحوال الإمام الرضا عليه السلام نقلًا عن يعقوب بن إسحاق النوبختي .

حدیث ۶۳

امام حسین علیه السلام :

سَيَأْتِي أَبِي عَلَيْهِ السَّلَامُ ... مَجْلِسِهِ [أَيَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ] فَقَالَ : كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ لَا يَجْلِسُ وَلَا يَقُومُ إِلَّا - عَلَى ذِكْرٍ ، وَلَا - يُوَطِّنُ الْأَمَاكِينَ ، وَيَنْهَى مِنْ إِيْطَانِهَا ، وَإِذَا انْتَهَى إِلَى قَوْمٍ جَلَسَ حَيْثُ يَنْتَهَى بِهِ الْمَجْلِسُ وَيَأْمُرُ بِبَدَلِكَ ، يُعْطَى كُلَّ جُلُوسَانِهِ نَصِيئَهُ ، لَا يَحْسِبُ جَلِيسُهُ أَنْ أَحَدًا أَكْرَمَ عَلَيْهِ (مِنْهُ) ، مَنْ جَالَسَهُ أَوْ قَاوَمَهُ فِي حَاجَةٍ صَابِرَةٌ حَتَّى يَكُونَ هُوَ الْمُنْصَرِفَ ، وَمَنْ سَأَلَهُ حَاجَةً لَمْ يَزِدَّهُ إِلَّا بِهَا أَوْ بِمِيسُورٍ مِنَ الْقَوْلِ ، قَدْ وَسَّعَ النَّاسُ مِنْهُ بَسْطُهُ وَخُلُقُهُ ، فَصَارَ لَهُمْ أَبَا وَصَارُوا عِنْدَهُ فِي الْحَقِّ سَوَاءً ، مَجْلِسُهُ مَجْلِسٌ حِلْمٍ وَحَيَاءٍ وَصَبْرٍ وَأَمَانَةٍ ، لَا تُرْفَعُ فِيهِ الْأَصْوَاتُ ، وَلَا تُؤَبَّنُ فِيهِ الْحُرْمُ

امام حسین علیه السلام: از پدرم علیه السلام درباره نشستن او [رسول خدا صلی الله علیه و آله] پرسش کردم پس فرمود: پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله نمی نشست و بر نمی خاست مگر آن که ذکر بر لب داشت و جایی را به خود اختصاص نمی داد و از این کار، نهی می داشت و هرگاه نزد جماعتی می رفت در پایین مجلس می نشست و به این کار فرمان می داد، بهره هریک از همنشینانش را ادا می کرد، تا آن جا که همنشین او فکر نمی کرد کسی نزد رسول خدا از او ارجمندتر است، هر که با او همنشین می شد یا پی کاری را با هم می گرفتند، حضرت آن قدر شکیبایی می ورزید تا این که او خود می رفت و کسی که از ایشان [بر آوردن] حاجتی را می طلبید، یا نیازش را برمی آورد یا کلامی خوش به او می گفت. گشاده رویی و اخلاقی، همه مردم را در بر می گرفت و [دیگر] پدر آنها گشته بود و آنها در (دادن و گرفتن) حقّ نزد او یکسان بودند، مجلس ایشان، مجلس شکیبایی، شرم، صبر و امانتداری بود و در آن نه صدایی بلند می شد و نه سخن زشتی بر زبان رانده می شد و نه خطاهای آن مجلس، گفته می شد. همه [در مجلس او] برابر بودند و با تقوا بر یکدیگر برتری داده می شدند و فروتن بودند، بزرگ را احترام می نهادند و بر کوچک، رحم می آوردند و نیازمند را بر خود ترجیح می دادند و بیگانه را پاس می داشتند.

[به پدرم] عرض کردم: شیوه حضرت صلی الله علیه و آله با همنشینانش چگونه بود؟ فرمود: پیامبر خدا صلی الله علیه و آله گشاده رو و خوش اخلاق و نرمخو بود و نه خشن و زمخت و نه، فریاد می کشید و ناسزا می گفت و نه عیب جویی می کرد و نه بسیار شوخی می کرد. خود را از آن چه دوست نمی داشت، به غفلت می زد و دیگران را نه از آن نومید می ساخت و نه بدان ترغیب می کرد. سه چیز را از خود دور کرده بود: لجاجت، پرگویی و بیهودگی و سه چیز را از مردم کنار نهاده بود: هیچ کس را، نه می

نکوهد و نه عیب می کرد و در پی جستن زشتیهای او نبود، و سخنی نمی گفت، مگر در آن چه امید ثوابش را می بُرد. هرگاه سخن می گفت، همنشینانش خاموشی می گزیدند تا آن جا که گویی، پرنده بر سر ایشان نشسته است و هرگاه پیامبر صلی الله علیه و آله سکوت می کرد، آنها سخن می گفتند و در خدمت حضرت صلی الله علیه و آله کشمکش نمی کردند، اگر کسی سخن می گفت، به او گوش می دادند

تا از سخن گفتن آسوده شود. سخن آنها نزد حضرت صلی الله علیه و آله ،

همان سخن نخستین نفر مجلس بود. از آن چه می خندیدند، او هم می خندید و از آن چه تعجب می کردند، حضرت صلی الله علیه و آله هم تعجب می کرد. حضرت صلی الله علیه و آله بر خشک و زمخت سخن گفتن شخص غریب و تقاضای او صبر می کرد، تا آن که اصحابش آنها را گرد می آوردند و می فرمود: هرگاه کسی را دیدید که حاجتی می طلبد، او را یاری رسانید. حضرت صلی الله علیه و آله ، ستایش را از کسی جز از مسلمان حقیقی نمی پذیرفت، و سخن کسی را قطع نمی کرد، تا آن که از حد می گذراند، پس با نهدی یا برخاستن، کلام او را قطع می کرد.

أی يُذَكِّرَنَّ بَقِيحٍ ، كان يسان مجلسه عن رَفَثِ القول . (النهاية : ۱ / ۱۷) .

حدیث ۶۴

امام حسین علیه السلام :

- فِي الْأَمْرِ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ - : اَعْتَبِرُوا أَيُّهَا النَّاسُ بِمَا وَعَظَ اللَّهُ بِهِ أَوْلِيَاءَهُ مِنْ سُوءِ ثَنَائِهِ عَلَى الْأَجْبَارِ إِذْ يَقُولُ : «لَوْلَا يَنْهَاهُمْ الرَّبَّانِيُّونَ وَالْأَجْبَارُ عَنْ قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ

امام حسین علیه السلام - درباره امر به معروف و نهی از منکر - : ای مردم! از بدگویی خداوند نسبت به ملایان یهود پند گیرید که خداوند بدین وسیله دوستان خویش را اندرز داده است پند گیرید، آن جا که می فرماید: «چرا عالمان ربّانی و ملایان، آنان را از گفتار گناه آلودشان نهی نمی کنند» و می فرمود: کافران بنی اسرائیل لعنت شدند - تا آن جا که فرماید - چه بد بود آن چه انجام می دادند». خداوند از این رو آنان را نکوهش کرده است که ایشان از ستمگرانی که در میانشان بودند، زشت کاری و تباهی می دیدند، اما به طمع بهره ای که از آن ستمگران می بردند و به سبب هراس از آن چه از آن می ترسیدند، آنان را از کردارهایشان باز نمی داشتند. در حالی که خداوند می فرماید: «از مردم نترسید و از من بترسید». و فرموده: «مردان و زنان مؤمن، دوستان یکدیگرند، به نیکی فرمان می دهند و از زشت کاری باز می دارند». خداوند از امر به معروف و نهی از منکر، به عنوان فریضه ای از جانب خود، آغاز کرده است، چون می دانسته است که هرگاه این فریضه ادا گردد و بر پای داشته شود تمام فرایض دیگر، از آسان و دشوار، بر پای داشته خواهند شد. چرا که امر به معروف و نهی از منکر، دعوت به اسلام است، همراه با ردّ مظالم و مخالفت با ستمکار و تقسیم بیت المال و غنایم و گرفتن بجای صدقات [زکات] و هزینه کردن بجای آنها.

باری، شما ای جماعت، گروهی هستید که به دانش شهره اید و به نیکی نامور و به خیرخواهی معروف و به لطف خداوند، در دلهای مردمان شکوه و هیبت دارید، بزرگان [و قدرتمندان] از شما پروا می کنند و ناتوانان، گرامیتان می دارند و آن کسی هم که شما را بر او مزیتی نیست و وامدار احسانتان نمی باشد، شما را بر خویشتن ترجیح می دهد، نیازمندان، هرگاه از رسیدن به نیاز خود درمانند، شما را واسطه قرار می دهند و در کوچه و خیابان با شوکت شهریاران و کرامت بزرگان، گام برمی دارید. آیا این همه از آن رو نیست که شما به منزلتی رسیده اید که از شما انتظار می رود به برپا داشتن حقّ خدا قیام کنید، هرچند در برپای داشتن بیشتر حقّ او، کوتاهی می ورزید؟! شما حقّ امامان را خوار شمردید. و حقّ ناتوانان را تباه ساختید، ولی آن چه را حقّ خود می پندارید،

طلب کردید، نه مالی را بخشیدید و نه جانی را در راه جان آفرین، به خطر افکندید و نه به خاطر خدا، با عشیره ای دشمنی ورزیدید و با این حال از خداوند تمنای بهشت او و همجواری با رسولانش و ایمنی از عذابش را دارید.

ای کسانی که از خداوند این گونه آرزوها دارید، بیم آن دارم که کیفری از

کیفرهای او بر شما فرود آید؛ چرا که شما از کرامت الهی، به چنان پایگاهی رسیدید که به واسطه آن، بر دیگران برتری یافتید. شما کسانی را که به خداشناسی معروفند، گرامی نمی دارید، حال آن که شما به خاطر خدا در میان بندگان او گرامی داشته می شوید. شما پیمانهای خدا را شکسته شده می بینید، اما به هراس نمی افتید، در حالی که برای شکسته شدن برخی از پیمانهای پدرانتان به وحشت می افتید و نگران می شوید. عهد و زنهار رسول خدا صلی الله علیه و آله را تحقیر شده و نابینایان و لالان و زمینگیران را در شهرها [ی جهان اسلام] وانهاده می بینید، اما نه دل می سوزانید و نه در مقام و منزلتی که دارید کاری می کنید و نه بدان کس که در این باره کاری می کند، یاری می رسانید و با تملق و چاپلوسی پیش ستمگران، خود را ایمن و آسوده خاطر می سازید. همه اینها از آن مواردی است که خداوند به شما فرمان داده است تا هم خود از آن کناره گیرید و هم یکدیگر را از آن باز دارید، اما شما از آن [مأموریت] غفلت می ورزید. اگر شعور داشتید [در می یافتید که] مصیبت شما از همه مردم بزرگتر است؛ چرا که مقام و منزلت عالمان، از شما ستانده شده است و این از آن روست که مجاری امور و احکام به دست کسانی است که خدا را می شناسند و بر حلال و حرام او، امین اند. اما این منزلت از شما گرفته شده است و این از شما سلب نگشت، مگر به سبب پراکنده شدن شما از پیرامون حق و اختلافان در سنت [پیامبر] که آشکار و روشن بود. اگر بر آزارها شکبیا بودید و در راه خدا تحمل رنج می کردید، در کارهای خداوند، مرجع همگان می شدید، لیکن شما، خود، ستمگران را بر مقام و منزلت خویش مسلط ساختید و زمام امور خدا را به دست آنان سپردید که به شبهات عمل می کنند و در راه خواهشهای نفسانی گام بر می دارند. گریز شما از مرگ و علاقه تان به این زندگی، که به هر حال از شما جدا خواهد شد، آنان را بر این مقام، تسلط بخشیده است. شما ناتوانان را به چنگال آنان سپردید که برخی بنده و مقهور و برخی دیگر در تأمین معاش خود، درمانده و مغلوب گشته اند. در کار کشورداری، خودسرانه عمل می کنند، جامه رسوایی هوس رانی هایشان را [بی محابا] به تن کرده اند، چرا که تبهکاران را الگوی خویش ساخته اند و بر خداوند جبار گستاخ شده اند. در هریک از شهرهایشان، خطیبی زبان آور بر منبر دارند، میدان برایشان خالی گشته

و دستهایشان در آن، باز است و مردم، چاکران و غلامان آنها گشته اند و دست تعرضی را از خود دور نتوانند کرد، برخی زورگوی و سرسختند و برناتوانان می تازند و سخت می گیرند و برخی فرمانروایانی هستند که آفریننده بازگرداننده را نمی شناسند.

شگفتا! و چرا در شگفت نباشم حال آن که زمین در اختیار دغلکاری غاصب و سرکش و باجگیری ستم پیشه و حاکمی است که به مؤمنان رحم نمی کند. در کشمکش که ما داریم و در مشاجره ای که میان ماست، خداوند تنها حکم و داور است.

بار خدایا! تو خود می دانی که آن چه از ما سرزده نه از روی رقابت در قدرت بود و نه برای به دست آوردن حطام دنیایی، بلکه به خاطر آن بود که نشانه های دین تو را نمایان سازیم و صلاح (و آبادانی) را در سرزمینت، آشکار گردانیم و بندگان ستمدیده ات، آسایش و امتیث یابند و فرایض و سنتها و احکامت، به کار بسته شود. پس اگر شما (مردم) ما را یاری نرسانید و به ما حق ندهید، ستمگران بر شما، زور شوند و در راه خاموش ساختن نور پیامبرتان، بکوشند. خداوند، ما را بس است، به او توکل می کنیم و به او روی می آوریم و باز گشت به سوی اوست.

المائدة: ۶۳ .

حدیث ۶۵

امام حسین علیه السلام :

- فی قول الله عَزَّوَجَلَّ : «قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى» - : إِنَّ الْقَرَابَةَ الَّتِي أَمَرَ اللَّهُ بِصَلَتِهَا وَعَظَّمَهَا مِنْ حَقِّهَا وَجَعَلَ الْخَيْرَ فِيهَا قَرَابَتَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ الَّذِينَ أَوْجَبَ [اللَّهُ] حَقَّنَا عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ

امام حسین علیه السلام - درباره آیه شریفه «بگو، من به ازای این از شما مزدی نمی خواهم مگر دوست داشتن خویشاوندانم» - : آن خویشاوندی که خداوند به صله [ونگهداشت پیوند آن] فرمان داده و آن را حقی بزرگ داشته و خیر و خوبی را در آن قرار داده، خویشاوندی ما اهل بیت است که خداوند حق ما را بر هر مسلمانی واجب ساخته است.
تأویل الآيات الظاهرة: ۵۳۱ عن عبد الملك بن عمير .

حدیث ۶۶

امام حسین علیه السلام :

ما مِنْ عَبْدٍ قَطَرَتْ عَيْنَاهُ فِينَا قَطْرَةً أَوْ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ فِينَا دَمْعَةً إِلَّا بَوَّأَهُ اللَّهُ تَعَالَى بِهَا فِي الْجَنَّةِ حُقْبًا .

قَالَ أَحْمَدُ بْنُ يَحْيَى الْأَوْدِيُّ : فَرَأَيْتُ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فِي الْمَنَامِ فَقُلْتُ : خَدَّتْنِي مُخَوَّلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنِ الرَّبِيعِ بْنِ الْمُنْذِرِ عَنْ أَبِيهِ عَنْكَ أَنْكَ قُلْتَ : مَا مِنْ عَبْدٍ قَطَرَتْ عَيْنَاهُ فِينَا قَطْرَةً أَوْ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ فِينَا دَمْعَةً إِلَّا بَوَّأَهُ اللَّهُ بِهَا فِي الْجَنَّةِ حُقْبًا . قَالَ : نَعَمْ . قُلْتُ : سَقَطَ الْإِسْنَادُ بَيْنِي وَبَيْنَكَ

احمد بن یحیی اودی به سندش از مُنذر از امام حسین علیه السلام: هیچ بنده ای نیست که دو چشم او برای ما قطره ای بیفشاند، یا دو دیده اش به خاطر ما اشکی بریزد مگر این که خداوند به سبب آن، او را یک حقب [هشتاد تا صد سال] در بهشت جای دهد.

احمد بن یحیی اودی گوید: من حسین بن علی علیه السلام را در خواب دیدم و عرض کردم: مخول بن ابراهیم از ربیع بن منذر از پدرش برایم گفت که شما فرموده اید: هیچ بنده ای نیست که دو چشم او برای ما قطره ای بیفشاند، یا دو دیده اش به خاطر ما اشکی بریزد مگر این که خداوند به سبب آن، او را یک حقب در بهشت جای دهد؟ حضرت فرمود: درست است. عرض کردم: اینک سند [این حدیث] میان من و شما ساقط گشت [من آن را بی واسطه از شما شنیدم و از این پس بدون واسطه از شما روایت می کنم].

أمالی المفید: ۳۴۰ / ۶ ، أمالی الطوسی: ۱۱۷ / ۱۸۱ ، بشاره المصطفی: ۶۲ ، کامل الزیارات: ۱۰۰ نحوه عن المنذر عن الإمام السجّاد علیه السلام من دون ذیله .

حدیث ۶۷

امام حسین علیه السلام :

كُنْتُ أَنَا وَأَبُو سَيْلَمَةَ السَّرَّاجِ وَيُونُسُ بْنُ يَعْقُوبَ وَالْفَضْلُ بْنُ يَسَارٍ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فَقُلْتُ لَهُ : جُعِلْتُ فِدَاكَ ، إِنِّي أَحْضَرْتُ مَجَالِسَ هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ فَأَذْكَرُكُمْ فِي نَفْسِي ، فَأَيُّ شَيْءٍ أَقُولُ ؟ فَقَالَ : يَا حُسَيْنُ ، إِذَا حَضَرْتَ مَجَالِسَهُمْ فَقُلْ : اللَّهُمَّ ارْنَا الرِّخَاءَ وَالسُّرُورَ ، فَإِنَّكَ تَأْتِي عَلَيَّ مَا تُرِيدُ . قَالَ : فَقُلْتُ : جُعِلْتُ فِدَاكَ ، إِنِّي أَذْكَرُ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامَ ، فَأَيُّ شَيْءٍ

أَقُولُ إِذَا ذَكَرْتُهُ؟ فَقَالَ: قُلْ: صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، تُكَرِّرُهَا ثَلَاثًا.

ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيْنَا وَقَالَ: إِنَّ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَمَّا قُتِلَ بَكَتَ عَلَيْهِ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُونَ السَّبْعُ وَمَا فِيهِنَّ وَمَا بَيْنَهُنَّ، وَمَنْ يَتَقَلَّبُ فِي الْجَنَّةِ وَالنَّارِ، وَمَا يُرَى وَمَا لَا يُرَى إِلَّا ثَلَاثَةَ أَشْيَاءَ، فَإِنَّهَا لَمْ تَبْكِكْ عَلَيْهِ، فَقُلْتُ: جُعِلْتُ فِدَاكَ، وَمَا هَذِهِ الثَّلَاثَةُ الْأَشْيَاءُ الَّتِي لَمْ تَبْكِكْ عَلَيْهِ؟ فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ: الْبَصْرَةُ، وَدِمَشْقُ، وَآلُ الْحَكَمِ ابْنِ أَبِي الْعَاصِ

حسین بن ابی فاخته: من و ابو سلمه سراج و یونس بن یعقوب و فضل بن یسار در خدمت ابو عبدالله جعفر بن محمد علیهما السلام بودیم. من عرض کردم: فدایت شوم، من در مجالس این قوم حاضر می شوم اما در دلم شما را یاد می کنم، چه ذکر می گویم؟ فرمود: ای حسین! هرگاه در مجالس آنان حاضر شدی بگو: خدایا! آسایش و شادمانی را نصیب ما فرما. در این صورت تو به آن چه بخواهی می رسی. عرض کردم: فدایت شوم، من ذکر حسین بن علی علیه السلام می گویم؛ در هنگام ذکر او چه بگویم؟ فرمود: بگو: صلی الله علیک یا ابا عبدالله؛ این ذکر را سه بار تکرار کن.

حضرت سپس رو به ما کرد و فرمود: هنگامی که ابا عبدالله الحسین علیه السلام به قتل رسید، هفت آسمان و هفت زمین و هر آن چه در آنها و در میان آنهاست و همه بهشتیان و دوزخیان و همه موجودات مرئی و نامرئی برای او گریستند مگر سه چیز که برایش گریه نکردند. حسین بن ابی فاخته می گوید: عرض کردم: فدایت شوم، این سه چیزی که بر او گریه نکردند کدامند؟ فرمود: بصره، دمشق و خاندان حکم بن ابی العاص.
أمالی الطوسی: ۷۳ / ۵۴.

حدیث ۶۸

امام حسین علیه السلام:

مَنْ أَحَبَّنَا لِلدُّنْيَا فَإِنَّ صَاحِبَ الدُّنْيَا يُحِبُّهُ الْبُرِّ وَالْفَاجِرُ، وَمَنْ أَحَبَّنَا لِلَّهِ كُنَّا نَحْنُ وَهُوَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَهَاتَيْنِ - وَأَشَارَ بِالسَّبَابَةِ وَالْوَسْطَى -

امام حسین علیه السلام: هر که ما را به خاطر دنیا دوست بدارد، [باید بداند که] دنیا دار را خوب و بد دوست دارند و هر کس ما را برای خدا دوست بدارد، ما و او در روز قیامت مانند این دو خواهیم بود - وانگشت اشاره و میانه خود را نشان داد - .
المعجم الكبير: ۳ / ۱۲۵ / ۲۸۸۰ عن بشر بن غالب .

حدیث ۶۹

امام حسین علیه السلام:

مَنْ أَحَبَّنَا لِلَّهِ وَرَدْنَا نَحْنُ وَهُوَ عَلَى نَبِيِّنَا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ هَكَذَا - وَضَمَّ إصْبَعَيْهِ - وَمَنْ أَحَبَّنَا لِلدُّنْيَا فَإِنَّ الدُّنْيَا تَسْعُ الْبُرِّ وَالْفَاجِرَ

امام حسین علیه السلام: هر که ما را به خاطر خدا دوست بدارد، من و او این چنین - حضرت دو انگشت خود را به هم چسباند - بر پیامبران صلی الله علیه و آله وارد خواهیم شد و هر که ما را به خاطر دنیا دوست بدارد (بداند که) دنیا، نیکوکار و بدکار را در بر می گیرد.

أمالی الطوسی: ۲۵۳ / ۴۵۵، بشارة المصطفى: ۱۲۳ نحوه، كلاهما عن بشر بن غالب .

حدیث ۷۰

امام حسین علیه السلام:

مَنْ أَحَبَّنَا لَا يُحِبُّنَا إِلَّا لِلَّهِ جِئْنَا نَحْنُ وَهُوَ كَهَاتَيْنِ - وَقَدَّرَ بَيْنَ سَبَابَتَيْهِ - ، وَمَنْ أَحَبَّنَا لَا يُحِبُّنَا إِلَّا لِلدُّنْيَا فَإِنَّهُ إِذَا قَامَ قَائِمُ الْعَدْلِ وَسِعَ عَدْلُهُ
الْبِرَّ وَالْفَاجِرَ

امام حسین علیه السلام: هر که ما را دوست بدارد و این محبت او جز به خاطر خدا نباشد [در روز قیامت] ما و او مانند این دو - حضرت دو انگشت اشاره اش را به موازات هم قرار داد - وارد می شویم و هر که ما را دوست بدارد و این محبت او جز برای دنیا نباشد [باید بداند که] هر گاه برپا کننده عدالت قیام کند، عدالت و دادگری او شامل نیکوکار و بدکار خواهد شد.
المحاسن : ۱ / ۱۳۴ / ۱۶۸ عن بشر بن غالب الأسدي .

حدیث ۷۱

امام حسین علیه السلام :

لَمَّا قُبِضَتْ فَاطِمَةُ عَلَيْهَا السَّلَامُ مَدَفَنَهَا أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ سِرًّا وَعَفَا عَلَى مَوْضِعِ قَبْرِهَا ، ثُمَّ قَامَ فَحَوَّلَ وَجْهَهُ إِلَى قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَقَالَ : السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ عَنِّي ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ عَنِ ابْنَتِكَ وَزَائِرَتِكَ وَالْبَائِثَةِ فِي الثَّرَى بِبُقْعَتِكَ وَالْمُخْتَارِ اللَّهُ لَهَا سُرْعَةَ اللَّحَاقِ بِكَ ، قَلَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ عَنِ صِيْفَتَيْكَ صَبْرِي ، وَعَفَا عَنِ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ تَجَلْدِي ، إِلَّا أَنْ لِي فِي النَّأْسِي بِسُنَّتِكَ فِي فُرْقَتِكَ مَوْضِعٌ تَعَزُّ ، فَلَقَدْ وَسَدْتُكَ فِي مَلْحُودَةِ قَبْرِكَ ، وَفَاضَتْ نَفْسُكَ بَيْنَ نَحْرِي وَصَدْرِي . بَلَى ، وَفِي كِتَابِ اللَّهِ (لِي) أَنْعَمَ الْقَبُولِ ، إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ، قَدِ اسْتَرْجَعَتِ الْوَدِيعَةَ وَأَخَذَتِ الرَّهْيَنَةَ ، وَأُخْلِسَتِ الزَّهْرَاءُ ، فَمَا أَقْبَحَ الْخُضْرَاءُ وَالْغُبْرَاءُ يَا رَسُولَ اللَّهِ ! أَمَا حُزْنِي فَسَرِمْتُ ، وَأَمَا لِيْلِي فَمَسِدَهْتُ ، وَهُمُّ لَا يَبْرُحُ مِنْ قَلْبِي أَوْ يَخْتَارَ اللَّهُ لِي دَارَكَ الَّتِي أَنْتَ فِيهَا مُقِيمٌ ، كَمَيْدُ مُقَيِّحٍ ، وَهُمُّ مُهَيِّجٍ ، سِرْعَانَ مَا فُرِّقَ بَيْنَنَا وَإِلَى اللَّهِ أَشْكُو ، وَسَتَّبْتُكَ ابْنَتِكَ بِنَظْفَرِ أُمَّتِكَ عَلَى هَضْمِهَا ، فَأَحْفَهَا السُّؤَالَ وَاسْتَخْبِرَهَا الْحَالَ ، فَكَمْ مِنْ غَلِيلٍ مُعْتَلِجٍ بِصَدْرِهَا لَمْ تَجِدْ إِلَى بَنَّةٍ سَبِيلًا ، وَسَتَقُولُ وَيَحْكُمُ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ .

سَلَامٌ مُودَعٌ لَا قَالٍ وَلَا سَنِمٌ ، فَإِنْ أَنْصَرِفَ فَلَا عَنْ مَلَالَةٍ ، وَإِنْ أَقُمَ فَلَا عَنْ سُوءِ ظَنٍّ بِمَا وَعَدَ اللَّهُ الصَّابِرِينَ

امام حسین علیه السلام: چون فاطمه علیها السلام از دنیا رفت، امیرالمؤمنین علیه السلام او را مخفیانه به خاک سپرد و محل قبرش را ناپدید ساخت و سپس برخاست و رو به سوی قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله کرد و گفت: سلام من بر تو ای رسول خدا و سلام بر تو از جانب دخترت، همو که اینک به دیدار تو آمده و از من جدا گشت و در آرامگاه تو در خاک خفت و خدا خواست که زودتر به تو ملحق شود. یا رسول الله، از فراق دخت برگزیده ات، صبرم کم شده است و از جدایی سرور زنان عالم، شکیبایم را از کف داده ام. اما تأسی به سنت تو و غم و دردی که از فراق کشیدم، باعث تسلیت من (در مصیبت دخترت فاطمه) است. زیرا من خود تو را در لحد آرامگاهت نهادم و در حالی جان دادی که سرت به سینه من چسبیده بود. آری در کتاب خدا برای من بهترین عامل پذیرش [و تحمل این مصیبتها] وجود دارد، ما همه از آن خداییم و همه به سوی او باز می گردیم؛ هر آینه امانت پس گرفته شد و گروگان دریافت گردید و زهرا از کفم ربوده شد. یا رسول الله! اینک این آسمان نیلگون و این زمین تیره چه زشت در نظرم جلوه می کند! اندوهم همیشگی است و شبهایم به بیداری می گذرد و غم و اندوه هرگز از دلم رخت برنبرد تا آن گاه که خداوند، خانه ای را که تو در آن جای گرفته ای، برایم برگزیند [بمیرم و به تو ملحق

شوم]. مرا غصه ای است بس دلخراش و اندوهی که آرام و قرار نمی گذارد؛ چه زود میان ما جدایی افتاد. شکایت خود پیش خدا می برم.

دخترت از همدست شدن امتت در ستم بر او، به تو گزارش خواهد داد، همه ماجرا را از او بیس و اوضاع و احوال را از او جویا شو؛ زیرا چه بسا غمهای سوزانی در سینه اش داشت که راهی برای شرح و بیان آنها نمی یافت ولی اکنون [به تو] خواهد گفت و خدا

هم داوری می کند و اوبهترین داوران است.

اینک با تو بدرود می گویم، بدرود وداع کننده ای که نه خشمگین است و نه خسته و بیزار؛ زیرا اگر از این جا بروم از روی ملال و خستگی نیست و اگر بمانم به واسطه بدگمانی به وعده ای که خداوند به شکیبایان داده است، نباشد.
الکافی : ۱ / ۴۵۸ / ۳ ، أمالی المفید : ۲۸۱ / ۷ نحوه ، أمالی الطوسی : ۱۰۹ / ۱۶۶ ، بشاره المصطفی : ۲۵۸ کلها عن علی بن محمد الهرمزان عن الإمام زین العابدین علیه السلام ، نهج البلاغه : الخطبة ۲۰۲ .

حدیث ۷۲

امام حسین علیه السلام :

أَحِبُّونَا بِحُبِّ الْإِسْلَامِ ، فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ قَالَ : لَا تُعْرِفُونِي فَوْقَ حَقِّي ؛ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى اتَّخَذَنِي عَبْدًا قَبْلَ أَنْ يَتَّخِذَنِي رَسُولًا

امام حسین علیه السلام: ما را به عشق اسلام دوست بدارید؛ زیرا رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: مرا پیش از آن چه سزاوارم معرفی نکنید؛ چرا که خداوند متعال پیش از آن که مرا به رسالت برگزیند، به بندگی برگزید.
المعجم الكبير : ۳ / ۱۲۸ / ۲۸۸۹ عن يحيى بن سعيد عن الإمام زین العابدین علیه السلام .

حدیث ۷۳

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ النَّاسَ عَيَّبُوا الدُّنْيَا ، وَالَّذِينَ لَعَقُوا عَلِيَّ أَلَسْتِهِمْ

امام حسین علیه السلام : مردم ، بنده دنیایند و به ظاهر ، دم از دین می زنند و تا زمانی که زندگی شان تأمین شود ، از آن دفاع می کنند؛ اما چون در بوته آزمایش قرار

گیرند ، دینداران اندک اند.

قال الطريحي : من كلام علي عليه السلام : «وصار دين أحدكم لعق علي لسانه» ؛ قال بعض الشارحين : اللعقة : اسم لما تأخذه الملعقة ، استعارة للإقرار بالدين باللسان ، وكنى به عن ضعفه وقلته (مجمع البحرين : ج ۳ ص ۱۶۳۴ «لعق»).

حدیث ۷۴

امام حسین علیه السلام :

بَيْنَا أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ - صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ - ذَاتَ يَوْمٍ جَالِسٌ مَعَ

أَصْحَابِهِ يُعَبِّئُهُمْ لِلْحَرْبِ ، إِذْ أَتَاهُ شَيْخٌ عَلَيْهِ شَحْبَةٌ

امام حسین علیه السلام : روزی امیر مؤمنان - که دروذهای خداوند بر او باد - با یارانش نشست و آنها را برای جنگ ، بسیح می کرد که پیرمردی ، در حالی که رنج و خستگی سفر در چهره اش نمایان بود ، بر او وارد شد و گفت: امیر مؤمنان کجاست؟

ایشان را به او نشان دادند. پیرمرد بر او سلام کرد و آن گاه گفت: ای امیر مؤمنان، من از منطقه شام آمده‌ام. پیری سالخورده‌ام که درباره تو فضایل بی شماری شنیده‌ام و گمان می‌کنم به زودی ترور خواهی شد. پس، از آنچه خداوند به تو آموخته است، مرا چیزی بیاموز.

امام علیه السلام فرمود: «باشد، ای پیرمرد! ... خداوند عده‌ای را آفرید و از سر لطف، دنیا را بر آنان تنگ کرد و ایشان را به زهد و بی رغبتی به دنیا و حطام دنیوی ترغیب فرمود و آنان، به سرای سلامت (بهشت) که خدا بدان فرایشان خوانده بود، رغبت کردند و بر سختی معیشت، صبر کردند و نامالیقات را تحمل نمودند و به کرامت و پاداشی که نزد خداوند است، شوق ورزیدند. برای جلب خشنودی خداوند، فداکاری کردند و عاقبت زندگی شان، شهادت شد. پس، خداوند را در حالی ملاقات کردند که از ایشان، خشنود بود، دانستند که مرگ، راهی است که گذشتگان پیمودند و ماندگان، خواهند پیمود. از این رو، برای آخرت خویش، توشه‌ای غیر از زر و سیم بر گرفتند، جامه خشن پوشیدند و در گرفتاری‌ها شکیبایی نمودند. مازاد [نیاز خود را برای آخرت] پیش فرستادند، از برای خدا، دوستی ورزیدند و از برای خدا، دشمنی نمودند. اینان، چراغ‌های تابان‌اند و در آخرت، برخوردار از نعمت. والسلام!

الشَّاحِبُّ: المَتَغَيِّرُ اللَّوْنِ وَالْجَسْمِ لِعَارِضٍ مِنْ سَفَرٍ أَوْ مَرَضٍ وَنَحْوَهُمَا (النهاية: ج ۲ ص ۴۴۸ «شحب»).

حدیث ۷۵

امام حسین علیه السلام:

قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ: أَتُحِبُّ إِخْوَانَكَ يَا حُسَيْنُ؟

قُلْتُ: نَعَمْ.

قَالَ: تَنْفَعُ فُقَرَاءَهُمْ؟

قُلْتُ: نَعَمْ.

قَالَ: أَمَا إِنَّهُ يَحِقُّ عَلَيْكَ أَنْ تُحِبَّ مَنْ يُحِبُّ اللَّهَ، أَمَا وَاللَّهِ لَا تَنْفَعُ مِنْهُمْ أَحَدًا حَتَّى تُحِبَّهُ.

الکافی - به نقل از حسین بن نعیم صحاف - : امام صادق علیه السلام فرمود: «ای حسین! برادرانت را دوست داری؟».

گفتم: آری.

فرمود: «به فقیرانشان سود می‌رسانی؟».

گفتم: آری.

فرمود: «هان! بر تو لازم است کسی را که خدا دوست می‌دارد، دوست بداری. هان! به خدا سوگند، به هیچ یک از آنان سودی

نمی‌رسانی، مگر آن که دوستش داشته باشی».

الکافی: ۲/۲۰۱/۸، المحاسن: ۲/۱۴۸/۱۳۹۳، بحار الأنوار: ۷۴/۳۶۲/۲۰ و ص ۳۷۵/۷۰ و ج ۷۵/۴۵۹/۷.

حدیث ۷۶

امام حسین علیه السلام:

: أَنْتَ الَّذِي أَزَلْتَ الْأَغْيَارَ عَنْ قُلُوبِ أَحِبَّائِكَ حَتَّى لَمْ يُحِبُّوا سِوَاكَ... مَاذَا وَجَدَ مَنْ فَصَدَّكَ؟! وَمَا الَّذِي فَصَدَّكَ مَنْ وَجَدَكَ؟! لَقَدْ

خَابَ مَنْ رَضِيَ دُونَكَ بَدَلًا.

امام حسین علیه السلام - در دعایش - : این تویی که اغیار را از دل‌های دوستانت زدودی تا آن که جز تو را دوست نداشتند... آن

که تو را از دست داد، چه به دست آورد؟ و آن که تو را یافت، چه از دست داد؟ آن که جز تو را به جای تو پذیرفت، زیان کرد

بحار الأنوار: ۹۸ / ۲۲۶ / ۳.

حدیث ۷۷

امام حسین علیه السلام:

: عَمِيَّتْ عَيْنٌ لَا تَرَاكَ عَلَيْهَا رَقِيْبًا ، وَخَسِرَتْ صَفْقَةً عَبْدٌ لَمْ تَجْعَلْ لَهُ مِنْ حُبِّكَ نَصِيْبًا .

امام حسین علیه السلام - در دعایش - : چشمی که تو را نگران خود نبیند ، کور باد ! تجارت بنده ای که برایش از دوستی ات بهره

ای قرار نداده ای ، زینبار باد!

بحار الأنوار: ۹۸ / ۲۲۶ / ۳.

حدیث ۷۸

امام حسین علیه السلام:

: اللَّهُمَّ يَا مَنْ مَلَكَ فَقْدَرٌ ، وَقَدَّرَ فَفَهَّرَ ، وَعُصِيَّ فَسْتَرَّ ، وَاسْتَعْفَرَ فَغَفَّرَ ، يَا غَايَةَ الطَّالِبِينَ ، وَمُنْتَهَى أَمَلِ الرَّاجِينَ .

امام حسین علیه السلام - در دعای روز عرفه - : بارالها ! ای آن که مالک و توانا بود ؛ و توانایی ورزید و مقهور ساخت ؛ و مورد

عصیان قرار گرفت ، اما پوشاند ؛ و از او درخواست آمرزش شد ، پس آمرزید ! ای مقصود جویندگان و نهایت آرزوی امیدواران !

البلد الأمين : ۲۵۷ عن بشر وبشیر ابني غالب الأسدي.

حدیث ۷۹

امام حسین علیه السلام:

: يَا مَنْ أذَاقَ أَحْبَاءَهُ حَلَاوَةَ الْمُوَانَسَةِ .

امام حسین علیه السلام - در دعای روز عرفه - : ای آن که به دوستانش شیرینی همدمی را چشاند است !

إقبال الأعمال: ۳۴۹.

حدیث ۸۰

امام حسین علیه السلام:

: أَنْتَ الَّذِي أَرْزَلْتَ الْأَعْيَارَ عَنْ قُلُوبِ أَجْبَائِكَ ... أَنْتَ الْمُونِسُ لَهُمْ حَيْثُ أَوْحَشْتَهُمُ الْعَوَالِمُ .

امام حسین علیه السلام - در دعای روز عرفه - : این تویی که اغیار را از دل های دوستانت زدودی ... و چون جهان ها آنها را

وحشت زده کند ، تو همدم آنانی .

إقبال الأعمال: ۳۴۹.

حدیث ۸۱

امام حسین علیه السلام :

الاستِدْرَاجُ مِنَ اللَّهِ سِبْحَانَهُ لِعَبْدِهِ أَنْ يُسَبِّحَ عَلَيْهِ النَّعَمَ وَيَسْلُبَهُ الشُّكْرَ .

امام حسین علیه السلام : استدراج و مهلت دهی خداوند سبحان به بنده اش این است که به او نعمت های فراوان دهد و توفیق شکرگزاری را از وی بگیرد.

بحار الأنوار : ۷۸ / ۱۱۷ / ۷.

حدیث ۸۲

امام حسین علیه السلام :

- لِرَجُلٍ قَالَ لَهُ : اجْلِسْ حَتَّى تَنْتَظِرَ فِي الدِّينِ - : يَا هَذَا أَنَا بَصِيرٌ بِدِينِي مَكشُوفٌ عَلَيَّ هُدَايَ ، فَإِنْ كُنْتَ جَاهِلًا بِدِينِكَ فَادْهَبْ وَاطْلُبْهُ ، مَا لِي وَلِلْمُمَارَاةِ؟! وَإِنَّ الشَّيْطَانَ لَيُوسِسُ لِلرَّجُلِ وَيُنَاجِيهِ وَيَقُولُ : نَاطِرِ النَّاسِ فِي الدِّينِ كَيْلًا يَظُنُّوْا بِكَ الْعَجْزَ وَالْجَهْلَ !

امام حسین علیه السلام - به مردی که گفت : بنشین تا با یکدیگر درباره دین مناظره کنیم - فرمود : ای مرد! من به دین خود آگاهم و راه راست برایم معلوم و روشن است. اگر تو نسبت به دینت آگاهی نداری برو و آن را تحصیل کن، مرا چه به بحث و مجادله؟ همانا شیطان آدمی را وسوسه می کند و در گوش او می خواند و می گوید : درباره دین با مردم مناظره کن تا فکر نکنند که تو آدم ناتوان و نادانی هستی!

بحار الأنوار : ۲ / ۱۳۵ / ۳۲.

حدیث ۸۳

امام حسین علیه السلام :

مَالِكُ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكَ كُنْتَ لَهُ، فَلَا تُبِقِ عَلَيْهِ فَإِنَّهُ لَا يُبْقِي عَلَيْكَ ، وَكُلُّهُ قَبْلَ أَنْ يَأْكُلَكَ

امام حسین علیه السلام : دارایی تو اگر از آن تو نباشد، تو از آن او خواهی بود. پس به آن رحم نکن؛ زیرا که او به تو رحم نمی کند و پیش از آنکه او تو را بخورد تو آن را بخور!

الدرّة الباهرة : ۲۴ .

حدیث ۸۴

امام حسین علیه السلام :

- لَابْنِ عَبَّاسٍ - : لَا تَتَكَلَّمَنَّ فِيمَا لَا يَعْنِيكَ فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكَ الْوِزْرَ ، وَلَا تَتَكَلَّمَنَّ فِيمَا يَعْنِيكَ حَتَّى تَرَى لِلْكَلامِ مَوْضِعًا .

امام حسین علیه السلام - به ابن عباس - فرمود : هرگز سخن بیهوده مگوی؛ زیرا بیم گناه برای تو دارم و سخن سودمند نیز هرگز مگوی، مگر این که آن سخن به جا باشد.

بحار الأنوار : ۱۰ / ۱۲۷ / ۷۸.

حدیث ۸۵

امام حسین علیه السلام :

مَنْ قَبِلَ عَطَاءَكَ فَقَدْ أَعَانَكَ عَلَى الْكُرْمِ .

امام حسین علیه السلام: کسی که عطای تو را بپذیرد در بخشندگی به تو کمک کرده است.
الدَّره الباهره: ۲۴.

حدیث ۸۶

امام حسین علیه السلام:
القنوع راحه الأبدان.
امام حسین علیه السلام: قناعت، مایه آسایش تن است.
بحار الأنوار: ۷۸/۱۲۸/۱۱.

حدیث ۸۷

امام حسین علیه السلام:
- لِرَجُلٍ اغْتَابَ عِنْدَهُ رَجُلًا -: يا هذا، كُفَّ عَنِ الْغِيْبَةِ؛ فَإِنَّهَا إِدَامُ كِلَابِ النَّارِ .
امام حسین علیه السلام - به مردی که در حضور ایشان از دیگری غیبت کرد - فرمود: ای مرد! دست از غیبت بردار؛ زیرا غیبت خورش سگهای دوزخ است.
تحف العقول: ۲۴۵.

حدیث ۸۸

امام حسین علیه السلام:
إِنَّ أَعْمَالَ هَذِهِ الْأُمَّةِ مَا مِنْ صَبَاحٍ إِلَّا وَتُعْرَضُ عَلَيَّ اللَّهُ تَعَالَى .
امام حسین علیه السلام: هر بامداد اعمال این امت بر خداوند متعال عرضه می شود.
عیون أخبار الرضا: ۲ / ۴۴ / ۱۵۶.

حدیث ۸۹

امام حسین علیه السلام:
- لَمَّا تَذَاكَّرُوا الْعَقْلَ عِنْدَ مُعَاوِيَةَ -: لَا يَكْمُلُ الْعَقْلُ إِلَّا بِاتِّبَاعِ الْحَقِّ ، فَقَالَ مُعَاوِيَةُ : مَا فِي صُدُورِكُمْ إِلَّا شَيْءٌ وَاحِدٌ .
امام حسین علیه السلام - هنگامی که نزد معاویه سخن از عقل به میان آمد - فرمود: عقل به کمال نرسد مگر با پیروی از حق.
معاویه گفت: در سینه های شما جز یک چیز وجود ندارد.
أعلام الدین: ۲۹۸.

حدیث ۹۰

امام حسین علیه السلام:
إِنَّ أَعْفَى النَّاسِ مَنْ عَفَا عِنْدَ قُدْرَتِهِ .

امام حسین علیه السلام: با گذشت ترین مردم، کسی است که در زمان قدرت داشتن گذشت کند.
الدرّة الباهرة: ۲۴.

حدیث ۹۱

امام حسین علیه السلام:
كَانَ يُقَالُ: لَا تَحِلُّ لِعَيْنٍ مُؤْمِنَةٍ تَرَى اللَّهَ يُعْصِي فَتَطْرِفُ حَتَّى يُعَيَّرَهُ .
امام حسین علیه السلام: گفته می شد: بر هیچ چشم مؤمن به خدا روا نیست که ببیند خدا نافرمانی می شود و خود را فرو بندد مگر آن وضع را تغییر دهد.
تنبيه الخواطر: ۲/۱۷۹.

حدیث ۹۲

امام حسین علیه السلام:
اعلموا أنّ المعروف مُكسبٌ حمداً ، ومُعقِبٌ أجراً ، فلو رأيتم المعروف رجلاً لראيتموه حسناً جميلاً يسر الناظرين ويفوق العالمين ، ولو رأيتم اللؤم رأيتموه سمجاً قبيحاً مشوماً تنفر منه القلوب وتغضُّ دونه الأبصار .
امام حسین علیه السلام: بدانید که خوبی کردن، ستایش به بار می آورد و پاداش در پی دارد. اگر خوبی را به صورت مردی ببینید هر آینه آن را نیکو و زیبا و خوشایند و برتر از همه جهانیان خواهید دید و اگر پستی را ببینید آن را ناهنجار و زشت و بد منظر که دلها از آن می گریزد و چشمها به رویش بسته می شود، خواهید دید.
أعلام الدین: ۲۹۸ .

حدیث ۹۳

امام حسین علیه السلام:
الصَّمَدُ: الَّذِي لَا جَوْفَ لَهُ ، وَالصَّمَدُ: الَّذِي قَدِ انْتَهَى سُودُودُهُ ، وَالصَّمَدُ الَّذِي لَا يَأْكُلُ وَلَا يَشْرَبُ ، وَالصَّمَدُ: الَّذِي لَا يَنَامُ ، وَالصَّمَدُ: الدَّائِمُ الَّذِي لَمْ يَزَلْ وَلَا يَزَالُ .
امام حسین علیه السلام: صمد، کسی است که میان تهی [ممکن الوجود] نیست؛ صمد کسی است که سروری و مهتریش در اوج است؛ صمد کسی است که نه می خورد و نه می آشامد؛ صمد کسی است که نمی خوابد؛ صمد آن مانایی است که پیوسته بوده و خواهد بود.
التوحيد: ۹۰/۳.

حدیث ۹۴

امام حسین علیه السلام:
- في الدعاء -: إلهي ترُدِّدِني الأثارِ يُوجِبُ بُعْدَ المزارِ ، فاجمَعِني عَلَیکَ بِخِدْمَةٍ تُوصِلُني إِلَیکَ ، کَیفَ یُسْتَدَلُّ عَلَیکَ بِما هُوَ فی وجودِهِ مُفْتَقِرٌ إِلَیکَ ؟ ! أیکونُ لِغَیرِکَ مِنَ الظُّهورِ ما لَیسَ لَکَ حَتَّى یَکونَ هُوَ المُظهِرُ لَکَ ؟ ! متى غَبتَ حَتَّى تَحْتَاجَ إلی دَلیلٍ یَدُلُّ عَلَیکَ ؟ ! ... بِکَ أُسْتَدَلُّ عَلَیکَ فَاهْدِني بِنورِکَ إِلَیکَ .

امام حسین علیه السلام - در دعا - گفت : بار خدایا! سر گرم شدنم به آثار و نشانه ها، موجب دوری زیارتگاه (دیدار خدا) می شود، پس تمام قوای مرا متوجه کاری کن که من را به تو برساند. چیزی که خود در هستی اش نیازمند توست، چگونه تواند دلیل و رهنمای بر تو باشد؟! آیا جز تو را ظهوری است که تو را نیست تا این که آنان آشکارکننده تو باشند؟! کی غایب بوده ای تا نیاز داشته باشی (راهنمایی) به جایگاه تو راهنمایی کنند؟!... به واسطه توست که ره به تو می برم؛ پس، با نور خود مرا به سویت رهنمون شو.

بحار الأنوار : ۹۸/۲۲۵ .

حدیث ۹۵

امام حسین علیه السلام :

دِرَاسَةُ الْعِلْمِ لِقَاحُ الْمَعْرِفَةِ .

امام حسین علیه السلام : تحصیل دانش، سبب باروری شناخت است.

بحار الأنوار : ۷۸/۱۲۸/۱۱ .

حدیث ۹۶

امام حسین علیه السلام :

إِيَّاكَ وَمَا تَعْتَدِرُ مِنْهُ ؛ فَإِنَّ الْمُؤْمِنَ لَا يُسِيءُ وَلَا يَعْتَدِرُ ، وَالْمُنَافِقَ كُلَّ يَوْمٍ يُسِيءُ وَيَعْتَدِرُ .

امام حسین علیه السلام : زنهاری از کاری که از آن پوزش بخواهی؛ زیرا مؤمن نه بدی می کند و نه پوزش می خواهد و منافق هر روز بدی می کند و پوزش می طلبد.

تحف العقول : ۲۴۸ .

حدیث ۹۷

امام حسین علیه السلام :

- فِي دَعَاءِ يَوْمِ عَرَفَةَ - : اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي أَحْشَاكَ كَأَنِّي أُرَاكَ ، وَأَسْعِدْنِي بِتَقْوَاكَ ، وَلَا تُشَقِّنِي بِمَعْصِيَتِكَ .

امام حسین علیه السلام - در دعای روز عرفه - گفت : بار خدایا! کاری کن که از تو چنان بترسم که گویی می بینمت، و با تقوا و ترس از خودت خوشبختم گردان، و با معصیت و نافرمانیت شور بخرم مکن .

بحار الأنوار : ۹۸/۲۱۸/۳ .

حدیث ۹۸

امام حسین علیه السلام :

- لَمَّا سَأَلَهُ أَبُوهُ عَنِ السُّؤْدِدِ - : إِحْشَاشُ الْعَشِيرَةِ ، وَاحْتِمَالُ الْجَرِيرَةِ .

امام حسین علیه السلام - در پاسخ به سؤال پدر بزرگوارش از معنای سروری - فرمود : کمک کردن به عشیره و به دوش کشیدن خسارتها و جرایم آنها .

بحار الأنوار : ۷۲/۱۹۴/۱۴ .

حدیث ۹۹

امام حسین علیه السلام :

صَاحِبُ الْحَاجَةِ لَمْ يُكْرِمَ وَجْهَهُ عَنْ سُؤَالِكَ فَأَكْرِمَ وَجْهَكَ عَنْ رَدِّهِ .

امام حسین علیه السلام : نیازمند با درخواست کردن حرمت خود را نگه نداشته است ، پس تو با نومیذ نکردن او آبرو و حرمت خود را نگه دار .

کشف الغمّة : ۲/۲۴۴ .

حدیث ۱۰۰

امام حسین علیه السلام :

مَنْ أَحْجَمَ عَنِ الرَّأْيِ وَعَيَّبَتْ بِهِ الْحَيْلُ ، كَانَ الرَّفْقُ مِفْتَاحَهُ .

امام حسین علیه السلام : هر که فکرش به جایی نرسد و در چاره یابی درماند، ملایمت، کلید [گشایش مشکل] او باشد .

بحار الأنوار : ۷۸/۱۲۸/۱۱

حدیث ۱۰۱

امام حسین علیه السلام :

مَنْ طَلَبَ رِضَا اللَّهِ بِسَخَطِ النَّاسِ كَفَاهُ اللَّهُ أُمُورَ النَّاسِ ، وَمَنْ طَلَبَ رِضَا النَّاسِ بِسَخَطِ اللَّهِ ، وَكَلَهُ اللَّهُ إِلَى النَّاسِ .

امام حسین علیه السلام : هر که خشنودی خدا را با ناخشنودی مردم بطلبد ، خداوند او را از امور مردم بی نیاز کند و هر که خشنودی مردم را با ناخشنود کردن خدا بجوید ، خداوند او را به مردم واگذارد .

بحار الأنوار: ۷۱/۲۰۸/۱۷ .

حدیث ۱۰۲

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ أَوْصَلَ النَّاسِ مَنْ وَصَلَ مَنْ قَطَعَهُ .

امام حسین علیه السلام : قوی ترین کس در صله رحم کسی است که با خویشاوند بریده از خود پیوند برقرار کند .

بحار الأنوار : ۷۴/۴۰/۴۱ .

حدیث ۱۰۳

امام حسین علیه السلام :

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُنْسَأَ فِي أَجَلِهِ ، وَيُزَادَ فِي رِزْقِهِ ، فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ .

امام حسین علیه السلام : هر که دوست دارد مرگش به تأخیر افتد و روزی اش افزایش یابد ، صله رحم به جای آورد .

بحار الأنوار : ۷۴/۹۱/۱۵ .

حدیث ۱۰۴

امام حسین علیه السلام :

أَكُونُ أَوَّلَ مَنْ يَنْشَقُّ الْأَرْضَ عَنْهُ ، فَأَخْرُجُ خَرَجَهُ يُوَأْفِقُ ذَلِكَ خَرَجَهُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَقِيَامَ قَائِمِنَا .

امام حسین علیه السلام : من نخستین کسی هستم که وقتی زمین شکاف می خورد از آن بیرون می آیم و این همزمان است با رجعت امیرالمؤمنین و قیام قائم ما .

بحار الأنوار : ۵۲ / ۶۲ / ۵۳

حدیث ۱۰۵

امام حسین علیه السلام :

لَا تَصِفَنَّ لِمَلِكِكَ دَوَاءً ، فَإِنْ نَفَعَهُ لَمْ يَحْمَدَكَ ، وَإِنْ ضَرَّهُ اتَّهَمَكَ .

امام حسین علیه السلام : هرگز برای پادشاه دارو نسخه مکن ؛ زیرا اگر سودمند افتد از تو سپاسگزاری نکند و اگر زیان رساند تو را متهم سازد .

بحار الأنوار : ۷۵ / ۳۸۲ / ۴۷

حدیث ۱۰۶

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ مِنْ هَوَانِ الدُّنْيَا عَلَى اللَّهِ تَعَالَى أَنْ رَأَسَ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا أَهْدَى إِلَى بَعْثِي مِنْ بَغَايَا بَنِي إِسْرَائِيلَ .

امام حسین علیه السلام : از بی ارزشی و خواری دنیا نزد خدای متعال است که سر یحیی بن زکریا به فاحشه ای بنی اسرائیلی هدیه شد .

بحار الأنوار : ۴۴ / ۳۶۵

حدیث ۱۰۷

امام حسین علیه السلام :

كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَرْفَعُ يَدَيْهِ إِذَا ابْتَهَلَ وَدَعَا كَمَا يَسْتَطِيعُ الْمِسْكِينُ .

امام حسین علیه السلام : رسول خدا صلی الله علیه و آله در هنگام ابتهال و دعا مانند بینوایی که غذا می طلبد ، دستانش را بالا می برد .

مکارم الأخلاق : ۲ / ۸ / ۱۹۸۱

حدیث ۱۰۸

امام حسین علیه السلام :

لَيْسَتْ الْعِفَّةُ بِمَانِعَةٍ رِزْقًا ، وَلَا الْحِرْصُ بِجَالِبٍ فَضْلًا ، وَإِنَّ الرِّزْقَ مَقْسُومٌ وَالْأَجَلَ مَحْتَوَمٌ ، وَاسْتِعْمَالَ الْحِرْصِ طَالِبُ الْمَأْثَمِ .

امام حسین علیه السلام : نه عفت مانع روزی می شود و نه حرص زدن روزی بیشتر می آورد ؛ زیرا روزی تقسیم شده و

اجل حتمی است و حرص زدن ، طلب گناه است .

أعلام الدین : ص ۴۲۸ .

حدیث ۱۰۹

امام حسین علیه السلام :

ألا- إنَّ الحَرْبَ شَرُّهَا ذَرِيعٌ ، وَطَعْمُهَا فَطِيعٌ ، فَمَنْ أَخَذَ لَهَا أُهْبَتَهَا ، وَاسْتَعَدَّ لَهَا عِدَّتَهَا ، وَلَمْ يَأْتُمْ كَلِمَهَا قَبْلَ حُلُولِهَا ، فَذَاكَ صَاحِبُهَا ، وَمَنْ عَاجَلَهَا قَبْلَ أَوَانِ فُرُصَتِهَا ، وَاسْتَبْصَرَ سَعِيَهُ فِيهَا ، فَذَاكَ قَمِنُ أَلَّا يَنْفَعَ قَوْمَهُ ، وَأَنْ يُهْلِكَ نَفْسَهُ .

امام حسین علیه السلام : بدانید که جنگ، شرش شتابنده است و طعمش زشت و نفرت انگیز؛ پس، هر کس که خود را برای آن آماده کند و ساز و برگش را فراهم آورد و پیش از فرا رسیدن هنگامه جنگ، بیکر خود را از زخمهای آن دردمند نکند جنگ را برده است؛ اما آن که پیش از رسیدن فرصت و زمان جنگ و آگاه شدن از توانایی جنگی خود به آن مبادرت ورزد مستحق آن است که سپاهیان خود را سودی نرساند و خویشان را نیز به نابودی اندازد .

شرح نهج البلاغه : ۳/۱۸۶ .

حدیث ۱۱۰

امام حسین علیه السلام :

- فی الدعاء المنسوب إليه - : أَنْتَ الَّذِي أَزَلَّتِ الْأَغْيَارَ عَنْ قُلُوبِ أَحِبَّائِكَ حَتَّى لَمْ يُحِبُّوا سِوَاكَ ... مَاذَا وَجَدَ مَنْ فَقَدَكَ؟! وَمَا الَّذِي فَقَدَ مَنْ وَجَدَكَ؟! لَقَدْ خَابَ مَنْ رَضِيَ دُونَكَ بَدَلًا .

امام حسین علیه السلام - در دعای منسوب به ایشان - : تویی که اغیار را از دل دوستانت بیرون کردی تا جز تو را دوست ندارند ... آن که تو را ندارد چه دارد؟ و آن که تو را دارد چه ندارد؟! آن که دیگری را به جای تو گرفت زیان کرد و باخت.

بحار الأنوار : ۹۸/۲۲۶/۳

حدیث ۱۱۱

امام حسین علیه السلام :

مَنْ جَادَ سَادَ .

امام حسین علیه السلام : هر که بخشنده باشد ، آقایی کند .

کشف الغمّة : ۲/۲۴۲ .

حدیث ۱۱۲

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ أَجْوَدَ النَّاسِ مَنْ أُعْطِيَ مَنْ لَا يَرْجُو .

امام حسین علیه السلام : همانا بخشنده ترین مردم ، کسی است که به آن که به او چشم امید نبسته بخشش کند .

کشف الغمّة : ۲/۲۴۲ .

حدیث ۱۱۳

امام حسین علیه السلام :

- سَيُحْتَلَبُ عَنِ الْجِهَادِ: سَيُنْتَهَى أَوْ فَرِيضَةٌ؟ فَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ -: الْجِهَادُ عَلَى أَرْبَعَةٍ أَوْجُهٍ: فَجِهَادَانِ فَرَضٌ وَجِهَادٌ سُنَّةٌ لَا يُقَامُ إِلَّا مَعَ فَرَضٍ وَجِهَادٌ سُنَّةٌ، فَأَمَّا أَحَدُ الْفَرَضَيْنِ فَجِهَادُ الرَّجُلِ نَفْسَهُ عَنِ مَعَاصِي اللَّهِ وَهُوَ مِنْ أَعْظَمِ الْجِهَادِ وَمُجَاهَدَةُ الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ فَرَضٌ. وَأَمَّا الْجِهَادُ الَّذِي هُوَ سُنَّةٌ لَا يُقَامُ إِلَّا مَعَ فَرَضٍ فَإِنَّ مُجَاهِدَةَ الْعَدُوِّ فَرَضٌ عَلَى جَمِيعِ الْأُمَّةِ لَوْ تَرَكَوا الْجِهَادَ لَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ وَهَذَا هُوَ مِنْ عَذَابِ الْأُمَّةِ وَهُوَ سُنَّةٌ عَلَى الْإِمَامِ وَحَدُّهُ أَنْ يَأْتِيَ الْعَدُوَّ مَعَ الْأُمَّةِ فَيُجَاهِدَهُمْ. وَأَمَّا الْجِهَادُ الَّذِي هُوَ سُنَّةٌ فَكُلُّ سُنَّةٍ أَقَامَهَا الرَّجُلُ وَجَاهَدَ فِي إِقَامَتِهَا وَتَلَوَّغَهَا وَإِحْيَائِهَا فَالْعَمَلُ وَالسَّعْيُ فِيهَا مِنْ أَفْضَلِ الْأَعْمَالِ لِأَنَّهَا إِحْيَاءُ سُنَّةٍ وَقَدْ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ: «مَنْ سَنَّ سُنَّةً حَسَنَةً فَلَهُ أَجْرُهَا وَأَجْرُ مَنْ عَمِلَ بِهَا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ غَيْرِ أَنْ يَنْقُصَ مِنْ أَجُورِهِمْ شَيْئًا»

امام حسین علیه السلام - در پاسخ به این پرسش که جهاد سنت (پیامبر) است یا فریضه (الهی)؟ - : جهاد چهارگونه است : دو گونه آن فریضه (الهی) است و گونه دیگر سنتی است که جز به فریضه بدان دست نیازند و یک جهاد نیز (تنها) سنت است . اما آن دو جهاد که فریضه اند : یکی جهاد آدمی با نفس خویش است در بازداشتن نفس از نافرمانی های نسبت به خدا ، که بزرگترین جهاد است ، و دیگری پیکار (و جهاد) با کافرانی که هم مرز شمایند که آن نیز فریضه است . اما آن جهاد که سنتی است که جز به فریضه بدان دست نیازند ، جهاد با دشمن است که بر تمام امت واجب است و اگر آن جهاد را ترک کنند ، بر آنها عذاب درآید و این عذاب تمام امت را در برگیرد و آن جهاد ، بر امام سنت است و تعریفش آن است که امام با امت بر سر دشمن تازد و با دشمنان جهاد کند . اما جهادی که فقط سنت است ، برپا داشتن هر سنت (نبوی) است که انسان بر پای دارد و در برپا نگهداشتن و برآوردن و زنده کردن آن مبارزه کند . پس سعی و عمل در راه آن بهترین اعمال است زیرا زنده داشتن سنت است ، و پیامبر خدا صلی الله علیه و آله فرمود : «هرکس سنت و قانون نیکی را بنیان گذارد ، پاداشش از آن اوست و نیز از ثواب همه آنان که تا روز قیامت بدان عمل می کنند بهره می برد بی آنکه از ثواب خود آنان چیزی کاسته شود.»

تحف العقول : ۲۴۳ .

حدیث ۱۱۴

امام حسین علیه السلام :

- مِنْ كَلَامِهِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ -: لَا وَاللَّهِ لَا أُعْطِيكُمْ بِيَدِي إِعْطَاءَ الدَّلِيلِ وَلَا أُفِرُّ فِرَارَ الْعَبِيدِ .

امام حسین علیه السلام - در بخش دیگری از سخنانش در روز عاشورا - فرمود : به خدا سوگند ، نه دست ذلت و خواری به شما می دهم و نه چنان بردگان می گریزم .

الإرشاد : ۹۸ / ۲ .

حدیث ۱۱۵

امام حسین علیه السلام :

- مِنْ كَلَامِهِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ -: أَلَا- وَإِنَّ الدَّعِيَّ ابْنَ الدَّعِيِّ قَدْ رَكَرَ بَيْنَ اثْنَيْنِ بَيْنَ السُّلَيْهِ وَالذِّلَّةِ وَهَيْهَاتَ مِنَّا الذِّلَّةُ يَا بِي اللَّهِ ذَلِكُمْ لَنَا وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَحُجُورٌ طَابَتْ وَطَهَّرَتْ وَأَنْوَفٌ حَمِيَّةٌ وَنُفُوسٌ أَبِيَّةٌ مِنْ أَنْ تُؤْتَرَ طَاعَةَ اللَّئَامِ عَلَى مَصَارِعِ الْكِرَامِ .

امام حسین علیه السلام - در بخشی از سخنانش در روز عاشورا - فرمود : هان ! این حرامزاده پسر حرامزاده مرا میان دو چیز مخیر

کرده است: میان شمشیر و تن دادن به خواری. و هیهات که ما تن به ذلت و خواری دهیم. خدا و رسول او و مؤمنان و دامنه‌های پاک و مطهر [ای که ما در آن پرورش یافته ایم] دل‌های غیرتمند و جان‌های بزرگمنش، این را بر ما نمی‌پذیرند که فرمانبری از فرومایگان را بر مرگ شرافتمندانه ترجیح دهیم.

اللّهوف: ۹۷.

حدیث ۱۱۶

امام حسین علیه السلام:

دَخَلْتُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَعِنْدَهُ أَبِي ابْنُ كَعْبٍ، فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مَرَحَبًا بِكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، يَا زَيْنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ، قَالَ لَهُ أَبِي: وَكَيْفَ يَكُونُ يَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ زَيْنُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينَ أَحَدٌ غَيْرُكَ؟! قَالَ: يَا أَبِي وَالَّذِي بَعَنِي بِالْحَقِّ نَبِيًّا إِنَّ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ فِي السَّمَاءِ أَكْبَرُ مِنْهُ فِي الْأَرْضِ، وَإِنَّهُ لَمَكْتُوبٌ عَنِ يَمِينِ عَرْشِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ: مِصْبَاحٌ هُدًى وَسَفِينَةٌ نَجَاةٍ وَإِمَامٌ غَيْرٌ وَهَنٌ وَعِزٌّ وَفَخْرٌ وَعَلَمٌ وَذُخْرٌ.

امام حسین علیه السلام: بر رسول خدا صلی الله علیه و آله وارد شدم. ابن ابی کعب در خدمت ایشان بود. پیامبر خدا صلی الله علیه و آله به من فرمود: خوش آمدی ای ابا عبدالله، ای زیور آسمانها و زمینها! ابی به پیامبر عرض کرد: ای رسول خدا! چگونه ممکن است کسی غیر از شما زیور آسمانها و زمینها باشد؟! پیامبر فرمود: ای ابی! سوگند به آن کسی که بحق مرا به پیامبری برانگیخت، مقام و منزلت حسین بن علی در آسمان، بالاتر از منزلت او در زمین است. در سمت راست عرش خداوند عز و جل نوشته شده است: [حسین] چراغ هدایت و کشتی نجات و امامی سستی ناپذیر، با عزت، افتخار آفرین، راهنما، و ذخیره [ای گرانبها] است.

عیون أخبار الرضا: ۱ / ۵۹ / ۲۹.

حدیث ۱۱۷

امام حسین علیه السلام:

- فِي كِتَابِهِ إِلَى أَهْلِ الْكُوفَةِ -: فَلَعَمْرِي، مَا الْإِمَامُ إِلَّا الْحَاكِمُ بِالْكِتَابِ، الْقَائِمُ بِالْقِسْطِ، الدَّائِنُ بِدِينِ الْحَقِّ، الْحَابِسُ نَفْسَهُ عَلَى ذَاتِ اللَّهِ.

امام حسین علیه السلام - در نامه اش به کوفیان - نوشت: به جان خودم سوگند، امام و پیشوا کسی نیست مگر آن که بر اساس کتاب خدا حکومت کند، عدل و داد را بر پا دارد، پایبند دین حق باشد و خود را وقف در راه خدا کند.

الإرشاد: ۲ / ۳۹.

حدیث ۱۱۸

امام حسین علیه السلام:

- لَمَّا سُئِلَ عَنِ مَعْرِفَةِ اللَّهِ -: مَعْرِفَةُ أَهْلِ كُلِّ زَمَانٍ إِمَامَهُمُ الَّذِي يَجِبُ عَلَيْهِمْ طَاعَتُهُ.

امام حسین علیه السلام - هنگامی که از ایشان درباره شناخت خدا سؤال شد - فرمود: [یعنی] شناخت مردم هر زمان نسبت به امامی که اطاعتش بر آنان واجب است.

بحار الأنوار: ۲۳ / ۸۳ / ۲۲.

حدیث ۱۱۹

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ أَوْصَلَ النَّاسِ مَنْ وَصَلَ مَنْ قَطَعَهُ .

امام حسین علیه السلام : قویترین فرد در ایجاد ارتباط کسی است که با کسی که از او بریده رابطه برقرار کند.

بحار الأنوار: ۷۸/۱۲۱/۴.

حدیث ۱۲۰

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ شَيْعَتَنَا مَنْ سَلِمَتْ قُلُوبُهُمْ مِنْ كُلِّ غِشٍّ وَ غِلٍّ وَ دَغَلٍ؛

بی گمان شیعیان ما، دل هایشان از هر خیانت، کینه، و فریبکاری پاک است.

بحار الأنوار، ج ۶۸، ص ۱۵۶، ح ۱۱.

حدیث ۱۲۱

امام حسین علیه السلام :

كَانَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ ... لَا يَحْسَبُ أَحَدٌ مِنْ جُلَسَائِهِ أَنَّ أَحَدًا أَكْرَمَ عَلَيْهِ مِنْهُ؛

پیامبر صلی الله علیه و آله، چنان با هم نشینان رفتار می نمودند که هیچ یک از آنان گمان نمی کرد کسی نزد آن حضرت از وی گرامی تر باشد.

عیون أخبار الرضا، ج ۷، ص ۲، ص ۲۸۴.

حدیث ۱۲۲

امام حسین علیه السلام :

أَيُّهَا النَّاسُ! نَافِسُوا فِي الْمَكَارِمِ وَ سَارِعُوا فِي الْمَغَانِمِ وَ لَا تَحْتَسِبُوا بِمَعْرُوفٍ لَمْ تَجْعَلُوا ...؛

ای مردم! در خوبی ها، با یکدیگر رقابت کنید و در کسب غنائم (بهره گرفتن از فرصت ها)، شتاب نمایید و کار نیکی را که در انجامش شتاب نکرده اید، به حساب نیاورید.

بحار الأنوار، ج ۷۸، ص ۱۲۱، ح ۴.

حدیث ۱۲۳

امام حسین علیه السلام :

إِعْمَلْ عَمَلَ رَجُلٍ يَعْلَمُ أَنَّهُ مَأْخُودٌ بِالْأَجْرَامِ مَجْزِيٌّ بِالْإِحْسَانِ؛

همانند کسی کار کن که می داند به خاطر بدی ها، بازخواست می شود و به خاطر نیکی ها، پاداش می گیرد.

کنز الفوائد، ج ۱، ص ۳۲.

حدیث ۱۲۴

امام حسین علیه السلام :
لَا يَكْمُلُ الْعَقْلُ إِلَّا بِاتِّبَاعِ الْحَقِّ؛
عقل، جز با پیروی از حق، کامل نمی شود.
أعلام الدین، ص ۲۹۸.

حدیث ۱۲۵

امام حسین علیه السلام :
إِنَّ شِيعَتَنَا، مَنْ سَلِمَتْ قُلُوبُهُمْ مِنْ كُلِّ غِشٍّ وَغِلٍّ وَدَغَلٍ؛
بی گمان، شیعیان ما، دل هایشان از هر خیانت، کینه، و فریبکاری، پاک است.
بحار الأنوار، ج ۶۸، ص ۱۵۶، ح ۱۱.

حدیث ۱۲۶

امام حسین علیه السلام :
شُكْرُكَ لِنِعْمَةٍ سَالَفَةٍ، يَفْتَضِي نِعْمَةً آتَفَتْ؛
شکر تو بر نعمت گذشته، زمینه ساز نعمت آینده است.
نزهة الناظر، ص ۸۰.

حدیث ۱۲۷

امام حسین علیه السلام :
مَنْ عَبَدَ اللَّهَ حَقَّ عِبَادَتِهِ آتَاهُ اللَّهُ فَوْقَ أَمَانِيهِ وَكَفَايَتِهِ؛
هر کس خدا را چنان که حق عبادت اوست، عبادت کند، خداوند، بیش از آرزوها و نیازش به او عطا می نماید.
بحار الأنوار، ج ۷۱، ص ۱۸۴.

حدیث ۱۲۸

امام حسین علیه السلام :
إِتَّخِذُوا عِنْدَ الْفُقَرَاءِ آيَادِي فَإِنَّ لَهُمْ دَوْلَةَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ؛
(با نیکی و کمک به نیازمندان) نزد آنان جایگاهی برای خود بیابید که آنان روز قیامت مقام و منزلتی دارند.
کنز العمال، ح ۱۶۵۸۲.

حدیث ۱۲۹

امام حسین علیه السلام :

: أَوْصِيَكُمَا وَجَمِيعِ وُلْدِي وَأَهْلِي وَمَنْ بَلَغَهُ كِتَابِي بِتَقْوَى اللَّهِ وَنَظْمِ أَمْرِكُمْ .

امام علی علیه السلام - در سفارش به امام حسن و امام حسین ۸ هنگامی که ابن ملجم ، که نفرین خدا بر او باد ، به او ضربت زد - : من ، به شما و همه فرزندان و خاندانم و کسانی را که نامه من بدانان می رسد ، به پروا کردن از خدا و نظم در کارها سفارش می کنم .

نهج البلاغه : الكتاب ۴۷ .

حدیث ۱۳۰

امام حسین علیه السلام :

الْمَكَارِمُ عَشْرٌ ، فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَكُونَ فِيكَ فَلْتَكُنْ ، فَإِنَّهَا تَكُونُ فِي الرَّجُلِ وَلَا تَكُونُ فِي وَلَدِهِ ، وَتَكُونُ فِي الْوَالِدِ وَلَا تَكُونُ فِي أَبِيهِ ، وَتَكُونُ فِي الْعَبْدِ وَلَا تَكُونُ فِي الْحُرِّ .

قیل : وما هُنَّ؟

قال: صِدْقُ الْبَاسِ (/ اليأس) ، وَصِدْقُ اللِّسَانِ ، وَأَدَاءُ الْأَمَانَةِ ، وَصِلَةُ الرَّحِمِ ، وَإِقْرَاءُ الضَّيْفِ ، وَإِطْعَامُ السَّائِلِ ، وَالْمُكَافَأَةُ عَلَى الصَّنَائِعِ ، وَالتَّدْمُّمُ لِلجَارِ ، وَالتَّدْمُّمُ لِلصَّاحِبِ ، وَرَأْسُهُنَّ الْحَيَاءُ .

الکافی - به نقل از حسین بن عطیه - : از امام صادق علیه السلام فرمود : «کرامت‌ها [ی اخلاقی] ده تاست . اگر توانستی آنها را در خود فراهم آوری ، چنان کن . این خصلت‌ها ممکن است در مرد باشد و در فرزندش نباشد ، یا در فرزند باشد و در پدرش نباشد ، یا در برده باشد و در شخص آزاد نباشد» .

گفته شد : این خصلت‌ها کدام اند؟

فرمود : «پایمردی در نبرد ، راست گفتماری ، امانتداری ، صله رَحِمِ ، میهمان نوازی ، اطعام فقیر ، جبران نیکی‌ها ، رعایت حقوق همسایه و دفع ضرر از رفیق ؛ و برترین آنها حیاست» .

الکافی : ج ۲ ص ۵۵ ح ۱ .

حدیث ۱۳۱

امام حسین علیه السلام :

: در شبی تاریک و ابری که طواف ، خلوت بود و زائران به خواب رفته بودند و چشم‌ها را خواب ریوده بود ، با علی بن ابی طالب علیه السلام در طواف بودم . در این هنگام ، صدای حزن آلود دل شکسته‌ای به گوش می رسید که با دلی آکنده از درد ، [از خدای غفار ، آفریادرسی می طلبید و پناه می جست و رحمت می خواست و می گفت :

ای آن که دعای درماندگان در تاریکی‌ها را به اجابت می رسانی! /

ای آن که زیان و گرفتاری بیماری‌ها را برطرف می سازی!

میهمانان تو ، گرداگرد کعبه ، می خوابند و بیدار می شوند /

تو را می خوانند ، در حالی که چشم تو - ای پاینده - به خواب نمی رود .

با بخشندگی ات ، با بهترین گذشت ، از گناهانم در گذر /

ای آن که همه خلائق در حرم امنش تنها به او [امیدوارند و به او] اشاره دارند .

اگر گنهکاران ، عفو تو را در نیابند /

پس چه کسی نعمت [رحمت و عفو] خود را بر آنان ببخشاید؟!]

پدرم (امیرمؤمنان) به من فرمود: «ای ابا عبد الله! آیا به این شخص که داد از گناهانش دارد و از پروردگارش دادخواهی می کند، گوش سپردی؟» .

گفتم: بله، شنیدم .

فرمود: «از پی او برو . شاید او را ببینی» .

پس در آن تاریکی شب، دست [به این سو و آن سو] می مالیدم و در میان خفتگان می گشتم . همین که بین رُکن و مقام رسیدم، شخصی ایستاده بر من نمودار شد. دقت کردم، دریافتم که هموست که به نماز ایستاده است. گفتم: سلام بر تو ای بنده خدا که به گناهان خود، اعتراف داری و در پی گذشت و آمرزش و

پناه خداوندی! تو را به خدا، فرا خوانی پسر عمومی پیامبر خدا را اجابت کن .

با شتاب، سجده و تشهد و سلام نماز را به پایان برد و بی آن که سخنی گوید، [برخاست و] با دست به من اشاره نمود که پیش بیفت .

پیش افتادم و او را به حضور امیرمؤمنان آورده، گفتم: این، همان مرد است .

امام علیه السلام بر او نگرست که جوانی خوش رو و پاکیزه لباس بود . از او پرسید: «کیستی؟» .

گفتم: از برخی قبایل عرب هستم .

پرسید: «نامت چیست؟» .

گفتم: مُنازل شیبانی .

پرسید: «حالت چگونه است؟ چرا گریه و استغاثه می کردی؟» .

گفتم: چگونه باشد حال کسی که به گناه عاق، گرفتار آمده و اکنون، در تنگی معیشت و در گرو بدبختی و بلاست، آن گونه که اگر توبه کند، نمی پذیرند؟!]

پرسید: «چرا چنین شده ای؟» .

گفتم: من در میان مردم خود، سرگرم هوس رانی و خوش گذرانی بودم، نافرمانی حق تعالی را در ماه های رجب و شعبان نیز

ادامه دادم و از پروردگار مهربان، نمی ترسیدم . پدری مهربان و نرم خو داشتم که مرا از پیشامدهای ناگوار ریشه برانداز روزگار، برحذر می داشت و از عقاب آتش خشم خداوندی می ترساند و می گفت: چه قدر نور و تاریکی، شب ها و روزها، ماه ها و سال

ها، و فرشتگان بزرگوار، از دست تو به [ستوه و] فریاد آیند [و تو از خطا و گناه خود برنگردی]؟!]

هرگاه در اندرز دادم اصرار می ورزید، من، پرخاشگرانه، او را کتک می زدم . روزی خواستم قدری سگه طلا را که در خیمه بود، بردارم و در عیاشی صرف کنم . پدرم مانع شد و من، او را آزرادم و دستش را پیچاندم و سگه های زر را برداشتم و رفتم . او

دستش را به زانو نهاد تا از جای برخیزد؛ ولی از شدت درد و ناراحتی نتوانست . پس این اشعار را سرود:

میان من و «منازل»، قرابتی پیش آمد /

درست به همان گونه که طالب باران، آن را می طلبد .

او را پروراندم تا نیرومند و بلندقامت گشت /

هرگاه بر می خاست، یال او چون یال گوساله بود .

در خردسالی اش هرگاه گرسنه می شد /

گواراترین خوراک را به او می دادم .

پس همین که به عنفوان جوانی رسید /

زبانش همچون نیزه رُذینی [دراز و بَران] گشت .

این چنین ، به ستم مالم را رُبود و دستم را پیچاند /

خدایی که به او غالب است ، دستش را بیچاند!

سپس سوگند یاد کرد که قطعاً به خانه خدا آید تا از خدا علیه من یاری بطلبد . چندین هفته ، روزه گرفت و چندین رکعت ، نماز گزارد و دعا کرد و بر شتری راهرو ، سوار شد و از دشت ها و بیابان ها و کوه ها گذشت تا در روز حج اکبر ، وارد مکه شد . از شتر پیاده شد و رو به خانه خدا آورد . پس از سعی و طواف ، به پرده کعبه آویخت و با التماس و لابه ، نیایش کرد و این گونه سرود :

ای آن که حاجیان بر کجاوه ها با منتهای کوشش خود /

از دورترین سرزمین ها به سوی او می آیند .

من نیز به سوی تو آمده ام /

ای آن که [ناامید نمی سازد] کسی را که او را با لابه و زاری به یگانگی و بی نیازی بخواند .

این ، مُنازل است که از نافرمانی (آزردن) من ، خشنود است /

ای جبار! حقّ مرا از فرزندم بگیر .

تا به یاری تو پهلویش فلج شود /

ای آن که از هر عیب و نقص ، پاکی و نه خود ، زاده شدی و نه چیزی را زادی!

سوگند به خدایی که آسمان را افراشت و آب را به جریان انداخت ، دعایش را به پایان نبرده بود که این بلایی که می بینی ، بر من نازل شد .

سپس ، پهلوی راست خود را گشود . دیدم فلج شده است .

[و ادامه داد :] سه سال است که از او می خواهم تا در همان جا که نفرینم کرد ، دعایم کند ، و نپذیرفته است ، تا امسال که بر من منت نهاد و پذیرفت . پس به امید عافیت ، او را به شتری لاغر ، سوار کردم و با شتاب و تلاش ، از موطن خود بیرون آمدم . همین که به منزل اراک و خرابه های سرزمین سیاک رسیدیم ، در شب ، پرنده ای رمید و از صدای آن ، شتر پدرم رم کرد و او را به زمین افکند و میان دو سنگ [صدمه دید و] درگذشت . او را همان جا دفن نمودم . بالاتر از همه این مصیبت ها این است که اکنون در میان مردم ، شناخته نیستم ، مگر با عنوان : «گرفتارِ نفرین پدر!» .

امیرمؤمنان به او فرمود : «لحظه دادرسی ات فرا رسیده است . آیا به تو دعایی را بیاموزم که پیامبر به من آموخت و در آن ، اسم اعظم خدای اکبرِ عزیزِ اکرم است؟ اسمی که خداوند به وسیله آن ، هر که او را بخواند ، پاسخ می دهد و هر که از او

بخواهد ، عطایش می بخشد و با آن ، اندوه ها را می گشاید ، ناراحتی ها را برطرف می سازد، غم ها را می بَرَد ، بیماری را بهبود می بخشد ، شکسته را سامان می دهد، فقیر را غنی می کند، قرض ها را می پردازد، چشم را بر می گرداند، گناهان را می آمرزد، عیب ها را می پوشاند، و هربیمناک از شیطان سرکش و ستمگر سرسخت را امان می دهد ، و اگر فرمانبردار از خدا ، آن را بر کوه بخواند ، از جایش کنده می شود و اگر بر مُرده ای بخواند ، خدا او را زنده می کند و اگر آن را بر آب بخواند - در صورتی که خود شیفتگی او را نگیرد - بر آن راه می رود؟ پس ، ای مرد! تقوای الهی پیشه ساز که دلم برایت می سوزد . خدای سبحان ، باید از تو صدقِ نیت ببیند . آن را در [آلودگی به] معصیت نخوان و آن را جز به آن که در دین تو مورد اطمینان است ، ارزانی مدار . اگر با خلوص نیت اقدام کنی ، خدا دعایت را می پذیرد و پیامبر خود ، محمّد صلی الله علیه و آله را در رؤیا می بینی که به تو مژده

بهشت و اجابت می دهد» .

امام حسین علیه السلام می گوید : شادمانی من به فایده دعا بیشتر از شادمانی آن جوان به عافیت خود و آنچه برایش پیش آمده بود ، شد؛ زیرا من پیش از این ، نه آن را از امیرمؤمنان شنیده بودم ، و نه از آن ، خبری داشتم . سپس [پدرم علی علیه السلام به من] فرمود : «قلم و کاغذی بیاور و آنچه را بر تو املا می کنم ، بنویس» . چنین کردم . فرمود : «بار الها! از تو درخواست می کنم به نام تو ، به نام خداوند بخشنده مهربان ، ای آن که شکوهمند و بزرگواری! ...» .

مُهَج الدعوات - به نقل از امام حسین علیه السلام - : در شبی تاریک و ابری که طواف ، خلوت بود و زائران به خواب رفته بودند و چشم ها را خواب ربوده بود ، با علی بن ابی طالب علیه السلام در طواف بودم . در این هنگام ، صدای حزن آلود دل شکسته ای به گوش می رسید که با دلی آکنده از درد ، [از خدای غفار ،] فریادرسی می طلبید و پناه می جست و رحمت می خواست و می گفت :

ای آن که دعای درماندگان در تاریکی ها را به اجابت می رسانی!

ای آن که زیان و گرفتاری بیماری ها را برطرف می سازی!

میهمانان تو ، گرداگرد کعبه ، می خوابند و بیدار می شوند/

تو را می خوانند ، در حالی که چشم تو - ای پاینده - به خواب نمی رود .

با بخشندگی ات ، با بهترین گذشت ، از گناهانم در گذر/

ای آن که همه خلائق در حرم امنش تنها به او [امیدوارند و به او] اشاره دارند .

اگر گنهکاران ، عفو تو را در نیابند/

پس چه کسی نعمت [رحمت و عفو] خود را بر آنان ببخشد؟!؟

پدرم (امیرمؤمنان) به من فرمود : «ای ابا عبد الله ! آیا به این شخص که داد از گناهانش دارد و از پروردگارش دادخواهی می کند ، گوش سپردی؟» .

گفتم : بله ، شنیدم .

فرمود : «از پی او برو . شاید او را ببینی» .

پس در آن تاریکی شب ، دست [به این سو و آن سو] می مالیدم و در میان خفتگان می گشتم . همین که بین رُکن و مقام رسیدم ، شخصی ایستاده بر من نمودار شد . دقت کردم ، دریافتم که هموست که به نماز ایستاده است . گفتم : سلام بر تو ای بنده خدا که به گناهان خود ، اعتراف داری و در پی گذشت و آمرزش و پناه خداوندی! تو را به خدا ، فرا خوانی پسر عموی پیامبر خدا را اجابت کن .

با شتاب ، سجده و تشهد و سلام نماز را به پایان برد و بی آن که سخنی گوید ، [برخاست و] با دست به من اشاره نمود که پیش بیفت .

پیش افتادم و او را به حضور امیرمؤمنان آورده ، گفتم : این ، همان مرد است .

امام علیه السلام بر او نگرست که جوانی خوش رو و پاکیزه لباس بود . از او پرسید : «کیستی؟» .

گفت : از برخی قبایل عرب هستم .

پرسید : «نامت چیست؟» .

گفت : مُنازل شیبانی .

پرسید: «حالت چگونه است؟ چرا گریه و استغاثه می کردی؟».

گفت: چگونه باشد حال کسی که به گناه عاق، گرفتار آمده و اکنون، در تنگی معیشت و در گرو بدبختی و بلاست، آن گونه که اگر توبه کند، نمی پذیرند؟!!

پرسید: «چرا چنین شده ای؟».

گفت: من در میان مردم خود، سرگرم هوس رانی و خوش گذرانی بودم، نافرمانی حق تعالی را در ماه های رجب و شعبان نیز ادامه دادم و از پروردگار مهربان، نمی ترسیدم. پدری مهربان و نرم خو داشتم که مرا از پیشامدهای ناگوار ریشه برانداز روزگار، برحذر می داشت و از عقاب آتش خشم خداوندی می ترساند و می گفت: چه قدر نور و تاریکی، شب ها و روزها، ماه ها و سال ها، و فرشتگان بزرگوار، از دست تو به [ستوه و] فریاد آیند [و تو از خطا و گناه خود برنگردی]؟!!

هرگاه در اندرز دادنم اصرار می ورزید، من، پرخاشگرانه، او را کتک می زدم. روزی خواستم قدری سگه طلا را که در خیمه بود، بردارم و در عیاشی صرف کنم. پدرم مانع شد و من، او را آزردم و دستش را پیچاندم و سگه های زر را برداشتم و رفتم. او دستش را به زانو نهاد تا از جای برخیزد؛ ولی از شدت درد و ناراحتی نتوانست. پس این اشعار را سرود:

میان من و «منازل»، قرابتی پیش آمد /

درست به همان گونه که طالب باران، آن را می طلبد.

او را پروراندم تا نیرومند و بلندقامت گشت /

هرگاه بر می خاست، یال او چون یال گوساله بود.

در خردسالی اش هرگاه گرسنه می شد /

گواراترین خوراک را به او می دادم.

پس همین که به عُنفوان جوانی رسید /

زبانش همچون نیزه رُذینی [دراز و بَران] گشت.

این چنین، به ستم مالم را رُبود و دستم را پیچاند /

خدایی که به او غالب است، دستش را بیچاند!

سپس سوگند یاد کرد که قطعاً به خانه خدا آید تا از خدا علیه من یاری بطلبد. چندین هفته، روزه گرفت و چندین رکعت، نماز گزارد و دعا کرد و بر شتری راهرو، سوار شد و از دشت ها و بیابان ها و کوه ها گذشت تا در روز حج اکبر، وارد مکه شد. از شتر پیاده شد و رو به خانه خدا آورد. پس از سعی و طواف، به پرده کعبه آویخت و با التماس و لابه، نیایش کرد و این گونه سرود:

ای آن که حاجیان بر کجاوه ها با منتهای کوشش خود /

از دورترین سرزمین ها به سوی او می آیند.

من نیز به سوی تو آمده ام /

ای آن که [ناامید نمی سازد] کسی را که او را بالابه و زاری به یگانگی و بی نیازی بخواند.

این، منازل است که از نافرمانی (آزردن) من، خشنود است /

ای جبار! حق مرا از فرزندم بگیر.

تا به یاری تو پهلویش فلج شود /

ای آن که از هر عیب و نقص، پاکی و نه خود، زاده شدی و نه چیزی را زادی!

سوگند به خدایی که آسمان را افراشت و آب را به جریان انداخت ، دعایش را به پایان نبرده بود که این بلایی که می بینی ، بر من نازل شد .

سپس ، پهلوی راست خود را گشود . دیدم فلج شده است .

[و ادامه داد :] سه سال است که از او می خواهم تا در همان جا که نفرینم کرد ، دعایم کند ، و نپذیرفته است ، تا امسال که بر من منت نهاد و پذیرفت . پس به امید عافیت ، او را به شتری لاغر ، سوار کردم و با شتاب و تلاش ، از موطن خود بیرون آمدم . همین که به منزل اراک و خرابه های سرزمین سیاک رسیدیم ، در شب ، پرنده ای رمید و از صدای آن ، شتر پدرم رم کرد و او را به زمین افکند و میان دو سنگ [صدمه دید و] درگذشت . او را همان جا دفن نمودم . بالاتر از همه این مصیبت ها این است که اکنون در میان مردم ، شناخته نیستم ، مگر با عنوان : «گرفتارِ نفرین پدر!» .

امیرمؤمنان به او فرمود : «لحظه دادرسی ات فرا رسیده است . آیا به تو دعایی را بیاموزم که پیامبر به من آموخت و در آن ، اسم اعظم خدای اکبر عزیز اکرم است؛ اسمی که خداوند به وسیله آن ، هر که او را بخواند ، پاسخ می دهد و هر که از او بخواهد ، عطایش می بخشد و با آن ، اندوه ها را می گشاید ، ناراحتی ها را برطرف می سازد ، غم ها را می برد ، بیماری را بهبود می بخشد ، شکسته را سامان می دهد ، فقیر را غنی می کند ، قرض ها را می پردازد ، چشم را بر می گرداند ، گناهان را می آمرزد ، عیب ها را می پوشاند ، و هریمناک از شیطان سرکش و ستمگر سرسخت را امان می دهد ، و اگر فرمانبردار از خدا ، آن را بر کوه بخواند ، از جایش کنده می شود و اگر بر مُرده ای بخواند ، خدا او را زنده می کند و اگر آن را بر آب بخواند - در صورتی که خود شیفتگی او را نگیرد - بر آن راه می رود؟ پس ، ای مرد! تقوای الهی پیشه ساز که دلم برایت می سوزد . خدای سبحان ، باید از تو صدقِ نیت ببیند . آن را در [آلودگی به] معصیت نخوان و آن را جز به آن که در دین تو مورد اطمینان است ، ارزانی مدار . اگر با خلوص نیت اقدام کنی ، خدا دعایت را می پذیرد و پیامبر خود ، محمد صلی الله علیه و آله را در رؤیا می بینی که به تو مژده بهشت و اجابت می دهد» .

امام حسین علیه السلام می گوید : شادمانی من به فایده دعا بیشتر از شادمانی آن جوان به عافیت خود و آنچه برایش پیش آمده بود ، شد؛ زیرا من پیش از این ، نه آن را از امیرمؤمنان شنیده بودم ، و نه از آن ، خبری داشتم .

سپس [پدرم علی علیه السلام به من] فرمود : «قلم و کاغذی بیاور و آنچه را بر تو املا می کنم ، بنویس» .

چنین کردم . فرمود : «بار الها! از تو درخواست می کنم به نام تو ، به نام خداوند بخشنده مهربان ، ای آن که شکوهمند و بزرگواری! ...» .

جوان گفت : چون خواب چشمانم را رُبود و پرده تاریک شب ، فرو افتاد ، دستم را با آن دعانوشته بالا بردم و چند بار خدا را به حق آن ، خواندم . در مرتبه دوم ، پاسخ شنیدم : «بس است که خدا را به اسم اعظم او خواندی» . سپس به خواب رفتم . در خواب ، پیامبر خدا را دیدم که دست خود را بر من کشید و فرمود : «خدای بزرگ را [برای خود] نگه دار که تو بر سرنوشت نیک واقع شدی» .

پس بیدار شدم ، در حالی که شفا یافته بودم .

ر . ک : مفاتیح الجنان ، دعای «مشلول» .

حدیث ۱۳۲

امام حسین علیه السلام :

سَأَلْتُ أَبَا الْحَسَنِ الرَّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ عَنِ التَّهْنِئَةِ بِالْوَالِدِ مَتَى؟ فَقَالَ: إِنَّهُ قَالَ: لَمَّا وُلِدَ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ هَبَطَ جِبْرَائِيلُ بِالتَّهْنِئَةِ

عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فِي الْيَوْمِ السَّابِعِ ، وَأَمْرُهُ أَنْ يُسَدِّمِيَهُ وَيُكْتِبِيَهُ وَيَحْلِقَ رَأْسَهُ وَيُعَقِّ عَنْهُ وَيَثُقَبَ أُذُنَهُ، وَكَذَلِكَ كَانَ حِينَ وُلِدَ الْحُسَيْنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ، أَتَاهُ فِي الْيَوْمِ السَّابِعِ فَأَمَرَهُ بِمِثْلِ ذَلِكَ . قَالَ : وَكَانَ لُهُمَا ذُؤَبَتَانِ فِي الْقَرْنِ الْأَيْسَرِ ، وَكَانَ الثَّقَبُ فِي الْأُذُنِ الْيُمْنَى فِي شَحْمَةِ الْأُذُنِ ، وَفِي الْيُسْرَى فِي أَعْلَى الْأُذُنِ ، فَالْقُرْطُ فِي الْيُمْنَى وَالشَّنْفُ

الکافی - به نقل از حسین بن خالد - : از امام رضا علیه السلام هنگام تبریک گفتن برای فرزند را پرسیدم . فرمود : «وقتی حسن بن علی علیهما السلام متولد شد ، جبرئیل علیه السلام روز هفتم برای تبریک گفتن بر پیامبر صلی الله علیه و آله فرود آمد و به ایشان فرمان داد که نام و کنیه بر او بگذارد و سرش را تراشد و عقیقه کند و گوشش را سوراخ نماید . همین گونه بود ، هنگامی که حسین علیه السلام متولد شد . روز هفتم ، نزد ایشان آمد و به همان شکل ، فرمان داد . آنان ، دو گیسو سمت چپ داشتند ؛ سوراخ گوش راست در نرمه گوش بود و سوراخ گوش چپ در بالای آن . پس قرط در گوش راست بود و شنف در گوش چپ . الشَّنْفُ : من حُلِي الأذن (مجمع البحرين : ج ۲ ص ۹۸۰ «شنف»).

حدیث ۱۳۳

امام حسین علیه السلام :

: أَوْصِيكُمَا - وَجَمِيعَ وُلْدِي وَأَهْلِي وَمَنْ بَلَغَهُ كِتَابِي - بِتَقْوَى اللَّهِ وَنَظْمِ أَمْرِكُمَا .

امام علی علیه السلام - از سفارشش به حسن و حسین علیهما السلام هنگامی که ابن ملجم (که نفرین خدا بر او) به ایشان ضربه زد - : شما و همه فرزندانم و خانواده ام را و کسی را که نوشته من به او می رسد ، به پروا کردن از خداوند و نظم دادن کارها سفارش می کنم .

نهج البلاغه : الكتاب ۴۷، روضه الواعظین : ص ۱۵۲.

حدیث ۱۳۴

امام حسین علیه السلام :

مَنْ عَرَفَ حَقَّ آبَوَيْهِ الْأَفْضَلَيْنِ : مُحَمَّدٍ وَعَلِيٍّ

وَاطَاعَهُمَا حَقَّ طَاعَتِهِ، قِيلَ لَهُ:

تَبَحَّجْ فِي أَيِّ جَنَانٍ شِئْتَ .

امام حسین علیه السلام فرمود:

کسی که حق دو پدر برتر (از پدر طبیعی) خود یعنی حضرت محمد صلی الله علیه و آله و علی علیه السلام را بشناسد و آنها را آنطور که شایسته است اطاعت کند به او گفته می شود: در هر جای بهشت که دوست داری فرود آی و جای بگیر.

موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام ۵۹۰، ح ۵۸۹.

حدیث ۱۳۵

امام حسین علیه السلام :

نَحْنُ حِزْبُ اللَّهِ الْغَالِبُونَ،

وَعِزَّةُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الْأَقْرَبُونَ، وَأَهْلُ بَيْتِهِ الطَّيِّبُونَ،

وَأَحَدُ الثَّقَلَيْنِ الَّذِينَ جَعَلَنَا رَسُولُ اللَّهِ تَانِي كِتَابِ اللَّهِ

...

امام حسین علیه السلام فرمود:

ما حزب الله پیروزیم، و عترت نزدیکتر رسول خدا و خاندان پاک اویم، و ما یکی از دو وزنه سنگینیم که رسول خدا ما را همتای کتاب خدا قرار داده است.

احتجاج طبرسی، ۲۲۹، وسائل الشیعه، ج ۱۸، ص ۱۴۴.

حدیث ۱۳۶

امام حسین علیه السلام:

مَنْ أَحَبَّنَا لَا يُحِبُّنَا إِلَّا لِلَّهِ، جِئْنَا نَحْنُ وَهُوَ كَهَاتَيْنِ - وَقَدَّرَ بَيْنَ سَبَابَتَيْهِ - وَمَنْ أَحَبَّنَا لَا يُحِبُّنَا إِلَّا لِلدُّنْيَا، فَإِنَّهُ إِذَا قَامَ قَائِمُ الْعَدْلِ وَسِعَ عَدْلُهُ الْبِرَّ وَالْفَاجِرَ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

کسی که ما را تنها، بخاطر خدا دوست بدارد، ما و او مثل این دو (اشاره به دو انگشت) می آییم، و کسی که ما را بخاطر دنیا هم دوست داشته باشد (باز مفید است زیرا) هنگامی که امام زمان علیه السلام ظهور کند، عدالت او شامل خوب و بد می شود.

محاسن البرقی، ج ۱، ص ۱۳۴ - بحار الانوار، ج ۲۷، ص ۹۰

حدیث ۱۳۷

امام حسین علیه السلام:

أَيُّهَا النَّاسُ! إِنَّ اللَّهَ جَلَّ ذِكْرُهُ مَا خَلَقَ الْعِبَادَ إِلَّا لِيَعْرِفُوهُ، فَإِذَا عَرَفُوهُ عَبَدُوهُ، فَإِذَا عَبَدُوهُ اسْتَغْنَوْا بِعِبَادَتِهِ عَنِ عِبَادَةِ مَا سِوَاهُ.

فَقَالَ لَهُ رَجُلٌ: يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ بِأَبِي أَنْتَ وَأُمِّي فَمَا مَعْرِفَةُ اللَّهِ؟

قَالَ: «مَعْرِفَةُ أَهْلِ كُلِّ زَمَانٍ إِمَامِهِمُ الَّذِي يَجِبُ عَلَيْهِمْ طَاعَتُهُ.»

امام حسین علیه السلام فرمود:

ای مردم! همانا خدای بزرگ بندگان را نیافریده مگر برای آنکه او را بشناسند، وقتی او را شناختند او را پرستش خواهند کرد،

هنگامی که او را پرستش کردند از بندگی غیر او بی نیاز می شوند. مردی گفت:

ای فرزند رسول خدا، پدر و مادرم فدایت باد، شناخت خدا چیست؟

فرمود: عبارتست از شناخت مردم هر زمان امامشان را، آن امامی که اطاعت او بر آنها واجب است.

علل الشرایع، ص ۹.

حدیث ۱۳۸

امام حسین علیه السلام:

مَا كُنَّا نَعْرِفُ الْمُنَافِقِينَ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ

إِلَّا بِبُغْضِهِمْ عَلِيًّا وَوُلْدَهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

ما زمان رسول خدا صلی الله علیه و آله، منافقین را فقط با

دشمنی با علی علیه السلام و فرزندان او می شناختیم.
عیون اخبارالرضا، ج ۲، ص ۷۲ - بحارالانوار، ج ۳۹، ص ۳۰۲.

حدیث ۱۳۹

امام حسین علیه السلام :

مَنْ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ فِينَا دَمْعَةً بِقَطْرَةٍ
أَعْطَاهُ اللَّهُ تَعَالَى الْجَنَّةَ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

کسی که چشمانش قطره ای اشک برای ما بریزد،
خداوند بهشت را به او عطا خواهد کرد.
ینابیع الموده، ص ۲۲۸.

حدیث ۱۴۰

امام حسین علیه السلام :

لَوْ لَمْ يَبْقَ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا يَوْمٌ وَاحِدٌ
لَطَوَّلَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ ذَلِكَ الْيَوْمَ
حَتَّى يَخْرُجَ رَجُلٌ مِنْ وُلْدِي،
فَيَمْلَأُهَا عَدْلًا وَقِسْطًا كَمَا مِلْتُمْ جَوْرًا وَظُلْمًا،
كَذَلِكَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَقُولُ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

اگر از دنیا بجز یک روز باقی نمانده باشد،
خداوند آن روز را طولانی خواهد کرد
تا اینکه مردی از خاندان من ظهور کند،
و دنیا را پر از عدل و داد کند
همانگونه که از ظلم و ستم پر شده است،
از رسول خدا صلی الله علیه و آله چنین شنیدم.
کمال الدین، ص ۳۱۷ - بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۳۳.

حدیث ۱۴۱

امام حسین علیه السلام :

اتَّقِ اللَّهَ وَ لَا تَدْعِينَ شَيْئًا يَقُولُ اللَّهُ لَكَ كَذِبْتَ وَ فَجَرْتَ فِي دَعْوَاكَ، إِنَّ شَيْعَتَنَا مَنْ سَلِمَتْ قُلُوبُهُمْ مِنْ كُلِّ غَشٍّ وَ غَلٍّ وَ دَغَلٍ، وَلَكِنْ
قُلْنَا أَنَا مِنْ مَوَالِيكُمْ وَ مُحِبِّكُمْ.

مردی به امام حسین علیه السلام گفت:

ای فرزند رسول خدا من از شیعیان شمایم، فرمود:
از خدا بترس! چیزی را ادعا نکن که خدا بگویدت دروغ گفتی و ادعای گزافی کردی، شیعیان ما کسانی اند که دل‌هایشان از هر نوع غلّ و غشّ و دغلکاری پاک باشد، ولی تو بگو: من از دوستان و علاقه مندان شمایم.
بحارالانوار، ج ۶۸، ص ۱۵۶.

حدیث ۱۴۲

امام حسین علیه السلام :
لِيَكُنْ كُلُّ امْرِيٍّ مِنْكُمْ حِلْسًا مِنْ اِحْلَاسِ بَيْتِهِ
مَادَامَ هَذَا الرَّجُلُ حَيًّا
فَإِنْ يُهْلِكُ وَأَنْتُمْ أَحْيَاءُ رَجَوْنَا أَنْ يُخَيِّرَ اللَّهُ لَنَا
وَيُؤْتِينَا رُشْدَنَا وَلَا يَكِلْنَا إِلَى أَنْفُسِنَا،
«إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ.»
امام حسین علیه السلام فرمود:

هریک از شما تا زمانی که این مرد (معاویه) زنده است خانه نشین در خانه خودش باشد (یعنی حرکتی نکند) پس وقتی که او به هلاکت رسید و شما زنده بودید امید است که خداوند رشد و رستگاری را برای ما برگزیند و ما را بخودمان وامگذارد، (همانطور که در قرآن وعده فرموده است که) خدا با کسانی است که تقوا پیشه کنند و کار نیکو انجام دهند.
- نحل، ۱۲۸

حدیث ۱۴۳

امام حسین علیه السلام :
إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ وَعَلَى الْإِسْلَامِ السَّلَامُ
إِذْ قَدْ بُلِيَتْ الْأُمَّةُ بِرَاعٍ مِثْلِ يَزِيدَ،
وَلَقَدْ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَقُولُ:
الْخِلَافَةُ مُحَرَّمَةٌ عَلَى آلِ أَبِي سُفْيَانَ.

امام حسین علیه السلام (در پاسخ به پیشنهاد مروان بن حکم که با یزید بیعت کن) فرمود:
در این صورت باید گفت: انا لله و انا اليه راجعون و فاتحه اسلام را خواند زیرا امت اسلام گرفتار چوپانی همانند یزید شده است و من خودم از رسول خدا صلی الله علیه و آله شنیدم که می فرمود:
خلافت بر آل ابوسفیان حرام است.
موسوعه کلمات الامام الحسين عليه السلام ۲۸۵، ح ۲۵۲.

حدیث ۱۴۴

امام حسین علیه السلام :

أَلَا وَإِنَّ الدَّعِيَّ ابْنَ الدَّعِيِّ قَدْ تَرَكَنِي
بَيْنَ السِّلَّةِ وَالذَّلَّةِ، وَهَيْهَاتَ لَكَ ذَلِكَ مِنِّي!
هَيْهَاتَ مِنَّا الذَّلَّةُ!!

أَبَى اللَّهُ ذَلِكَ لَنَا وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ
وَ حُجُورٌ طَهَّرَتْ وَ جُدُودٌ طَابَتْ،

أَنْ يُؤَثِّرَ طَاعَةَ اللِّئَامِ عَلَى مَصَارِعِ الْكِرَامِ.

امام حسین علیه السلام (در روز عاشورا) فرمود:

آگاه باشید این حرام زاده پسر حرام زاده ما را میان شمشیر کشیده و خواری (بیعت) قرار داده ولی خواری و ذلت از ما بدور است،
ما و ذلت هرگز!!

خداوند و پیامبرش و مؤمنان و دامنهای پاک و دودمان پاکیزه برای ما نپسندیدند که فرمان برداری از پست فطرتان را بر جنگ با
عزت برگزینیم .

موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام ۴۲۵، ح ۴۱۲.

حدیث ۱۴۵

امام حسین علیه السلام :

مَوْتُ فِي عِزٍّ خَيْرٌ مِنْ حَيَاةٍ فِي ذُلٍّ

الْمَوْتُ أَوْلَى مِنْ رُكُوبِ الْعَارِ

وَالْعَارُ أَوْلَى مِنْ دُخُولِ النَّارِ

امام حسین علیه السلام (روز عاشورا) فرمود:

مرگ با عزت از زندگی ذلیلانه برتر است.

مرگ برتر از همراه شدن با عار و خواری است

و خواری از ورود در آتش برتر است

موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام ۴۹۹، ح ۲۸۹.

حدیث ۱۴۶

امام حسین علیه السلام :

وَيَحْكُمُ يَا شِيعَةَ آلِ أَبِي سُفْيَانَ،

أَنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ دِينٌ وَكُنْتُمْ لَا تَخَافُونَ الْمَعَادَ

فَكُونُوا أَحْرَاراً فِي دُنْيَاكُمْ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

وای بر شمای پیروان آل سفیان،

اگر دین ندارید و از روز قیامت نمی ترسید، پس حداقل در دنیای خودتان آزادمرد باشید.
بحارالانوار، ج ۴۵، ص ۵۱ - مقتل خوارزمی، ج ۲، ص ۳۳.

حدیث ۱۴۷

امام حسین علیه السلام :

لَيْسَ شَأْنِي شَأْنُ مَنْ يَخَافُ الْمَوْتَ، مَا أَهْوَنَ الْمَوْتِ عَلَى سَبِيلِ نَيْلِ الْعِزِّ وَاحْيَاءِ الْحَقِّ، لَيْسَ الْمَوْتُ فِي سَبِيلِ الْعِزِّ إِلَّا حَيَاةً خَالِدَةً وَلَيْسَتِ الْحَيَاةُ مَعَ الذُّلِّ إِلَّا الْمَوْتُ الَّذِي لِحَيَاةٍ مَعَهُ، أَفَبِالْمَوْتِ تُخَوِّفُنِي...

وَهَلْ تَقْدِرُونَ عَلَى أَكْثَرِ مِنْ قَتْلِي؟!!

مَرْحَبًا بِالْقَتْلِ فَيَسِيلِ اللَّهُ، وَلَكِنَّكُمْ لَا تَقْدِرُونَ عَلَى هَدْمِ مَجْدِي وَمَحْوِ عِزِّي وَشَرَفِي.

امام حسین علیه السلام فرمود:

جایگاه من جایگاه کسی که از مرگ بترسد نیست مرگ در راه عزت و احیای حق چقدر پیش من آسان است، مرگ در راه عزت چیزی جز حیات جاودانه نیست و زندگی با ذلت جز مرگ و نیستی که هیچ حیاتی همراه ندارد نیست، آیا مرا با مرگ می ترسانید.

آیا بیش از کشتن من می توانید؟

آفرین به مرگ در راه خدا، ولی شما نمی توانید شکوه مرا نابود کنید و عزت و شرافتم را از بین ببرید.

کلمات الامام الحسین علیه السلام، ۳۶۰، ح ۳۴۸

حدیث ۱۴۸

امام حسین علیه السلام :

هُوَ أَنْ تَخْرُجَ مِنْ بَيْتِكَ، فَلَا تُلْقَى أَحَدًا

إِلَّا رَأَيْتَ لَهُ الْفُضْلَ عَلَيْكَ.

از امام حسین علیه السلام معنای ادب را پرسیدند؟ امام علیه السلام فرمود:

ادب عبارتست از اینکه وقتی که از خانه خارج می شوی

به هر کسی برخورد می کنی او را برتر از خود بینی.

(یعنی همیشه دیگران را از خود بهتر بینی)

و احترام آنها را نگهداری)

دیوان الامام الحسین علیه السلام، ص ۹۹،

و موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام، ۹۱۰.

حدیث ۱۴۹

امام حسین علیه السلام :

خَمْسٌ مَنْ لَمْ تَكُنْ فِيهِ، لَمْ يَكُنْ فِيهِ كَثِيرٌ مُسْتَمْتَعٍ:

الْعَقْلُ، وَالذِّينُ وَالْأَدَبُ، وَالْحَيَاءُ، وَحُسْنُ الْخُلُقِ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

پنج چیز است اگر در انسان نباشد، در او بهره زیادی نخواهد بود:

۱- عقل ۲- دین ۳- ادب ۴- حیا ۵- خوش اخلاقی.

حیاه الامام الحسین علیه السلام، ج ۱، ص ۱۸۱.

حدیث ۱۵۰

امام حسین علیه السلام :

لَا أَفْلَحَ قَوْمٌ اشْتَرَوْا مَرْضَاءَ الْمَخْلُوقِ
بِسَخَطِ الْخَالِقِ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

ملت‌ی که خشنودی مردم را با خشم خدا

معامله کند هرگز رستگار نخواهد شد.

عوامل، ج ۱۷، ص ۲۳۴ - مقتل خوارزمی، ج ۱، ص ۲۳۹.

حدیث ۱۵۱

امام حسین علیه السلام :

الْصِّدْقُ عِزٌّ، وَالْكَذِبُ عَجْزٌ، وَالسِّرُّ أَمَانَةٌ،
وَالْجَوَارُ قَرَابَةٌ، وَالْمَعُونَةُ صِدَاقَةٌ، وَالْعَمَلُ تَجْرِبَةٌ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

راستگویی بزرگواری است و دروغگویی ناتوانی،

رازداری امانت است، و همسایگی خویشاوندی

و کمک کردن صداقت است و کار، تجربه.

تاریخ یعقوبی، ج ۲، ص ۲۴۶.

حدیث ۱۵۲

امام حسین علیه السلام :

لِلسَّلَامِ سَبْعُونَ حَسَنَةً
تَسْعُ وَسِتُّونَ لِلْمُبْتَدِي وَوَاحِدَةٌ لِلرَّادِّ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

سلام، هفتاد حسنه دارد،

شصت و نه حسنه برای سلام کننده

و یکی برای پاسخ دهنده است.

تحف العقول، ص ۱۷۷ - بحار الانوار، ج ۷۸، ص ۱۲۰.

حدیث ۱۵۳

امام حسین علیه السلام :

السَّلَامُ قَبْلَ الْكَلَامِ عَافَاكَ اللَّهُ ،

ثُمَّ قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ : لَا تَأْذُنُوا لِأَحَدٍ حَتَّى يُسَلِّمَ .

امام حسین علیه السلام در جواب کسی که ابتدا احوالپرسی کرد فرمود:

سلام قبل از گفتار است، خدا به تو عافیت دهد،

سپس فرمود:

اجازه ندهید به کسی (سخن بگوید) تا اینکه سلام کند.

تحف العقول، ۱۷۵.

حدیث ۱۵۴

امام حسین علیه السلام :

مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُنْسَأَ فِي أَجَلِهِ

وَيُزَادَ فِي رِزْقِهِ فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ .

امام حسین علیه السلام فرمود:

کسی که خرسند می شود اجلش به تأخیر افتد

و رزقش زیاد شود (دوست دارد چنین شود)

پس صله رحم انجام دهد.

عیون اخبار الرضا، ج ۲، ص ۴۸ - بحار الانوار، ج ۷۴، ص ۹۱.

حدیث ۱۵۵

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ رَغْبَةً فَتِلْكَ عِبَادَةُ التُّجَّارِ ،

وَأَنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ رَهْبَةً فَتِلْكَ عِبَادَةُ الْعَبِيدِ ،

وَأَنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ شُكْرًا فَتِلْكَ عِبَادَةُ الْأَحْرَارِ ،

وَهِيَ أَفْضَلُ الْعِبَادَةِ .

امام حسین علیه السلام فرمود:

گروهی خدا را با علاقه (به پاداش) پرستش می کنند، این عبادت تاجران است،

گروهی خدا را از روی ترس عبادت می کنند، این پرستش بردگان است،

و گروهی خدا را بخاطر سپاسگزاری و تشکر از او پرستش می کنند، این عبادت آزادمردان است و آن بهترین عبادت است.

بحار الانوار، ۷۸، ۱۱۷. موسوعه کلمات الامام الحسین ۷۴۸، ح ۹۰۶.

بلاغه الامام علی بن الحسین، ص ۱۷۱ باب سوم کلمات قصار.

حدیث ۱۵۶

امام حسین علیه السلام :

مَنْ عَبَدَ اللَّهَ حَقَّ عِبَادَتِهِ

آتَاهُ اللَّهُ فَوْقَ أَمَانِيهِ وَكَفَايَتِهِ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

کسی که خدا را آنطور که شایسته اوست عبادت کند

خداوند بیش از آنچه آرزو و کفایت اوست به او می دهد.

موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام، ۷۴۸، ح ۹۰۶.

حدیث ۱۵۷

امام حسین علیه السلام :

إِرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تُؤَخِّرَهُمْ إِلَى غَدْوَةٍ وَتَدْفَعَهُمْ عَنَّا الْعَشِيَّةَ لَعَلَّنَا نُصَلِّيَ لِرَبِّنَا اللَّيْلَةَ وَنَدْعُوهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ،

فَهُوَ يَعْلَمُ أَنِّي قَدْ كُنْتُ أَحِبُّ الصَّلَاةَ لَهُ وَتِلَاوَةَ كِتَابِهِ وَكَثْرَةَ الدُّعَاءِ وَالِاسْتِغْفَارِ.

امام حسین علیه السلام (شب عاشورا که لشکر عمر سعد خواست حمله را آغاز کند به برادرش ابوالفضل) فرمود:

به طرف آنها برو، اگر توانستی آنها را تا فردا تأخیر بینداز و حمله آنها را امشب از ما دفع کن تا اینکه امشب برای پروردگاران نماز

بخوانیم و دعا کنیم و استغفار کنیم،

زیرا خدا می داند که نماز برای او و تلاوت قرآن و دعای زیاد و استغفار را دوست دارم.

موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام، حدیث ۳۹۲، ح ۳۷۹.

حدیث ۱۵۸

امام حسین علیه السلام :

لِمَ افْتَرَضَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ عَلَى عِبِيدِهِ الصَّوْمَ؟

قَالَ: لِيَجِدَ الْغَنَى مَسَّ الْجُوعِ فَيُعَوِّدَ بِالْفَضْلِ عَلَى الْمَسَاكِينِ.

از امام حسین علیه السلام سؤال شد: چرا خداوند روزه را بر بندگانش واجب کرد؟ امام علیه السلام فرمود:

برای اینکه ثروتمند سختی گرسنگی را بچشد و در نتیجه از زیادی ثروتش به بیچارگان کمک کند.

موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام، ص ۶۹۲، ح ۷۵۹.

حدیث ۱۵۹

امام حسین علیه السلام :

أَعَجَزَ النَّاسُ مِنْ عَجَزَ عَنِ الدُّعَاءِ،

وَأَبْخَلُ النَّاسِ مَنْ بَخِلَ بِالسَّلَامِ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

ناتوان ترین مردم کسی است که از دعا عاجز باشد
 و بخیل ترین مردم کسی است که در سلام بخل ورزد.
 بحار الانوار، ۹۳، ۲۹۴. موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام، ۷۸۱، ح ۹۷۱.

حدیث ۱۶۰

امام حسین علیه السلام :
 وَعَلِمَ أَنَّ لِلَّهِ تَعَالَى كِتَابًا
 لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا
 وَلَيْسَ اللَّهُ بِنَاسٍ لِأَخْذِكَ بِالْظَّنِّ، وَقَتْلِكَ أَوْلِيَاءَهُ...
 امام حسین علیه السلام به معاویه فرمود:
 بدان که خداوند دارای کتابی است که هیچ ریز و درشتی را فرو نمی گذارد، و همه آنها را می نویسد، و خداوند فراموش نمی
 کند کارهای تو را که تنها با گمان، دستگیر می کنی و دوستان خدا را می کشی.
 رجال کشی، ص ۳۲.

حدیث ۱۶۱

امام حسین علیه السلام :
 أَفْعَلُ خَمْسَةَ أَشْيَاءَ وَأَذْنِبُ مَا شِئْتُ،
 فَأَوَّلُ ذَلِكَ: لَا تَأْكُلُ رِزْقَ اللَّهِ وَأَذْنِبُ مَا شِئْتُ،
 وَالثَّانِي: أَخْرِجْ مِنْ وِلَايَةِ اللَّهِ وَأَذْنِبُ مَا شِئْتُ،
 وَالثَّلَاثُ: أَطْلُبْ مَوْضِعًا لَا يَرَاكَ اللَّهُ وَأَذْنِبُ مَا شِئْتُ،
 وَالرَّابِعُ: إِذَا جَاءَ مَلَكُ الْمَوْتِ لِيُقْبِضَ رُوحَكَ فَادْفَعُهُ عَنْ نَفْسِكَ وَأَذْنِبُ مَا شِئْتُ،
 وَالْخَامِسُ: إِذَا أَدْخَلَكَ مَالِكُكَ فِي النَّارِ فَلَا تَدْخُلْ فِي النَّارِ وَأَذْنِبُ مَا شِئْتُ.
 مردی آمد خدمت امام حسین علیه السلام و گفت مردی گناهکارم و نمی توانم از گناه خوداری کنم مرا موعظه کن.
 امام علیه السلام در پاسخ فرمود:

پنج کار انجام بده بعد هر چه خواستی گناه کن:

۱- روزی خدا را نخور هر چه می خواهی گناه کن؛

۲- از حکومت و سرپرستی خدا خارج شو، هر چه دلت می خواهد انجام ده؛

۳- جایی را انتخاب کن که خدا تو را نبیند بعد هر چه می خواهی گناه مرتکب شو؛

۴- زمانی که عزرائیل آمد روح ترا از بدنت بگیرد او را از خودت دور کن هر چه خواستی انجام بده؛

۵- وقتی که مالک جهنم خواست تو را وارد آتش کند وارد نشو بعد هر گناهی که می خواهی انجام ده .

موسوعه کلمات الامام الحسین علیه السلام، ح ۵۵۹

حدیث ۱۶۲

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ أَعْمَالَ هَذِهِ الْأُمَّةِ مَا مِنْ صَبَاحٍ
إِلَّا وَتُعْرَضُ عَلَيَّ اللَّهُ تَعَالَى.

امام حسین علیه السلام فرمود:

اعمال این امت هر روز

بر خداوند متعال عرضه می شود.

بحار الانوار، ج ۷۳، ص ۳۵۳.

عیون اخبار الرضا، ج ۲، ص ۴۸.

حدیث ۱۶۳

امام حسین علیه السلام :

إِنَّ سُكَّانَ السَّمَاوَاتِ يَفْتَنُونَ
وَأَهْلَ الْأَرْضِ يَمُوتُونَ وَجَمِيعَ الْبَرِيَّةِ لَا يَنْتَقُونَ
وَكَلَّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

آسمانیان فانی می شوند و زمینیان می میرند،

و همه آنها ناپایدارند و همه چیز از بین رفتنی است

جز خدا.

فتوح ابن اعثم، ج ۵، ص ۹۴ - مقاتل الطالبین، ص ۱۱۲.

حدیث ۱۶۴

امام حسین علیه السلام :

وَجِدْ لَوْحَ تَحْتَ حَائِطِ مَدِينَةٍ مِنَ الْمَدَائِنِ مَكْتُوبٌ فِيهِ:
عَجِبْتُ لِمَنْ آيَقَنَ بِالْمَوْتِ كَيْفَ يَفْرَحُ؟
وَعَجِبْتُ لِمَنْ آيَقَنَ بِالْقَدْرِ كَيْفَ يَحْزَنُ؟
وَعَجِبْتُ لِمَنْ اخْتَبَرَ الدُّنْيَا كَيْفَ يَطْمَئِنُّ إِلَيْهَا.

امام حسین علیه السلام فرمود:

زیر دیوار شهری از شهرها لوحی پیدا شد که در آن چنین نوشته شده بود:

تعجب می کنم برای کسی که به مرگ یقین دارد چطور شادی می کند،

و در شگفتم از کسی که سرنوشت را قبول دارد چگونه اندوهگین می شود،

و عجب دارم از کسی که دنیا را آزمایش کرده، باز چگونه به آن اطمینان پیدا می کند!

عیون اخبار الرضا، ج ۲، ص ۴۸.

حدیث ۱۶۵

امام حسین علیه السلام :

يَا بَنَ آدَمَ تَفَكَّرْ وَقُلْ آئِنَ مُلُوكِ الدُّنْيَا وَآرِبَابِهَا
الَّذِينَ عَمَرُوا وَآخْتَفَرُوا أَنَهَارَهَا وَعَزَسُوا أَشْجَارَهَا
وَمَدَّنُوا مَدَائِنَهَا، فَارْقُوهَا وَهُمْ كَارِهُونَ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

ای فرزند آدم! اندیشه کن و بگو: کجایند پادشاهان جهان و صاحبان دنیا که آن را آباد کردند و نهرها کردند و درختان را کاشتند و شهرها را بنا کردند و بعد با ناخرسندی از آنها جدا شدند.

ارشاد القلوب، ج ۱، ص ۲۹.

حدیث ۱۶۶

امام حسین علیه السلام :

لَوْلَا ثَلَاثَةٌ مَا وَضَعَ ابْنُ آدَمَ رَأْسَهُ لِشَيْءٍ :
الْفَقْرُ وَالْمَرَضُ وَالْمَوْتُ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

اگر سه چیز نبود انسان در مقابل هیچ چیز

سر فرود نمی آورد:

۱- فقر و تنگدستی ۲- بیماری ۳- مرگ.

نزهة الناظر، ص ۸۰.

حدیث ۱۶۷

امام حسین علیه السلام :

أَخْرَبَتْ دَارَكَ، وَعَمَّرَتْ دَارَ غَيْرِكَ،
عَزَّكَ مَنْ فِي الْأَرْضِ، وَمَقَّتَكَ مَنْ فِي السَّمَاءِ.

امام حسین علیه السلام کسی که خانه مجلل ساخته بود و از امام علیه السلام خواست تبرک کند امام پس از بازدید خانه چنین فرمود:

خانه خود را خراب کردی و خانه دیگران را آباد نمودی، کسی که روی زمین است تو را مغرور کرده و آنکه در آسمان است (خدا) تو را دشمن داشته است.

تنبيه الخواطر، ج ۱، ص ۷۰. مستدرک الوسائل، ج ۳، ص ۴۶۷.

حدیث ۱۶۸

امام حسین علیه السلام :

إِيَّاكَ وَمَا تَعْتَدِرُ مِنْهُ،
فَإِنَّ الْمُؤْمِنَ لَا يُسِيءُ وَلَا يَعْتَدِرُ
وَالْمُنَافِقَ كُلُّ يَوْمٍ يُسِيءُ وَيَعْتَدِرُ.
امام حسین علیه السلام فرمود:

از آنچه موجب عذرخواهی می شود پرهیز، زیرا مؤمن بد نمی کند، عذرخواهی هم نمی کند ولی منافق هر روز کار بد می کند
و بعد عذرخواهی می کند.

تحف العقول، ص ۱۷۷ - بحار الانوار، ج ۷۸، ص ۱۲۰.

حدیث ۱۶۹

امام حسین علیه السلام:

يَا بَنِي إِيَّاكَ وَظَلَمَ
مَنْ لَا يَجِدُ عَلَيْكَ نَصِيرًا إِلَّا اللَّهَ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

فرزندانم! پرهیز از ستم بر کسی که
غیر از خدا یاوری در مقابل تو ندارد.

بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۳۰۸ - اعیان الشیعه، ج ۱، ص ۶۲۰.

حدیث ۱۷۰

امام حسین علیه السلام:

شَرُّ خِصَالِ الْمُلُوكِ: الْجُبْنُ مِنَ الْأَعْدَاءِ،
وَالْقِسْوَةُ عَلَى الضُّعْفَاءِ وَالْبُخْلُ عِنْدَ الْأَعْطَاءِ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

بدترین خصلت پادشاهان عبارت است از:

۱ - ترس در مقابل دشمنان

۲ - قساوت در مورد ضعیفان

۳ - بخل ورزیدن هنگام بخشش.

مناقب ابن شهر آشوب، ج ۴، ص ۶۵ - بحار الانوار، ج ۴۴، ص ۱۸۹.

حدیث ۱۷۱

امام حسین علیه السلام:

مَنْ لَبَسَ ثَوْبًا يُشْهَرُهُ كَسَاهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثَوْبًا مِنَ النَّارِ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

کسی که لباسی بپوشد که او را مشهور (وانگشت نما) کند، خداوند روز قیامت لباسی از آتش بر او خواهد پوشاند.

فروع کافی، ج ۶، ص ۴۴۵ - وسائل الشیعه، ج ۳، ص ۳۵۴.

حدیث ۱۷۲

امام حسین علیه السلام :

يَا هَذَا كُفَّ عَنِ الْغَيْبَةِ

فَإِنَّهَا إِدَامُ كِلَابِ النَّارِ.

امام حسین علیه السلامه مردی که پیش او غیبت مرد دیگری را کرد فرمود:

فلانی! از غیبت پرهیز

زیرا غیبت، خورشت سگهای دوزخ است.

تحف العقول، ص ۱۷۵ - بحار الانوار، ج ۷۸، ص ۱۱۷.

حدیث ۱۷۳

امام حسین علیه السلام :

لَا يَتَّبِعِي لِنَفْسٍ مُّؤْمِنَةٍ

تَرَى مَنْ يَعْصِي اللَّهَ فَلَا تُنْكَرُ.

امام حسین علیه السلام فرمود:

برای مؤمن شایسته نیست که ببیند

کسی خدا را معصیت می کند

و از آن جلوگیری و نهی نکند.

کنز العمال، ج ۳، ص ۸۵.

حدیث ۱۷۴

امام حسین علیه السلام :

درباره مرکز

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

جَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱)

با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید

بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی

آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیفزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می کنند

بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹

بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در

دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می دهند.

مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل بیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید.

از جمله فعالیتهای گسترده مرکز:

الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی

ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه

ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و ...

د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی دیگر

ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای

و) راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۰۲۴۵۰۲۳۵)

ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و ...

ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند مسجد جمکران و ...

ط) برگزاری همایش ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان شرکت کننده در جلسه

ی) برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم و دوره های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال

دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان

تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت: ۲۳۷۳ شناسه ملی: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶

وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی:

www.eslamshop.com

تلفن ۰۲۵-۲۳۵۷۰۲۳-۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹ امور

کاربران (۰۳۱۱)۲۳۳۳۰۴۵

نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده و لی

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گامگاه

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

